782.8.087(477)
У45
У45

Українська оперета

ВИПУСК
I

УРИВКИ З ОПЕРЕТ Я. ЦЕГЛЯРА

УКРАИНСКАЯ ОПЕРЕТТА

ВЫПУСК
I

ОТРЫВКИ ИЗ ОПЕРЕТТ Я. ЦЕГЛЯРА

УКРАЇНСЬКА ОПЕРЕТА

Випуск І

УРИВКИ З ОПЕРЕТ
Я. ЦЕГЛЯРА

УКРАИНСКАЯ ОПЕРЕТТА

Выпуск І

ОТРЫВКИ ИЗ ОПЕРЕТТ
Я. ЦЕГЛЯРА

«МУЗИЧНА УКРАЇНА», КИЇВ — 1971

АРІЯ МАР'ЯНИ

З оперети «Бажаємо щастя»

Слова *О. Галабутської*

АРИЯ МАРЬЯНЫ

Из оперетты «Желаем счастья»

Слова *О. Галабутской*
Русский текст *Н. Рубана*

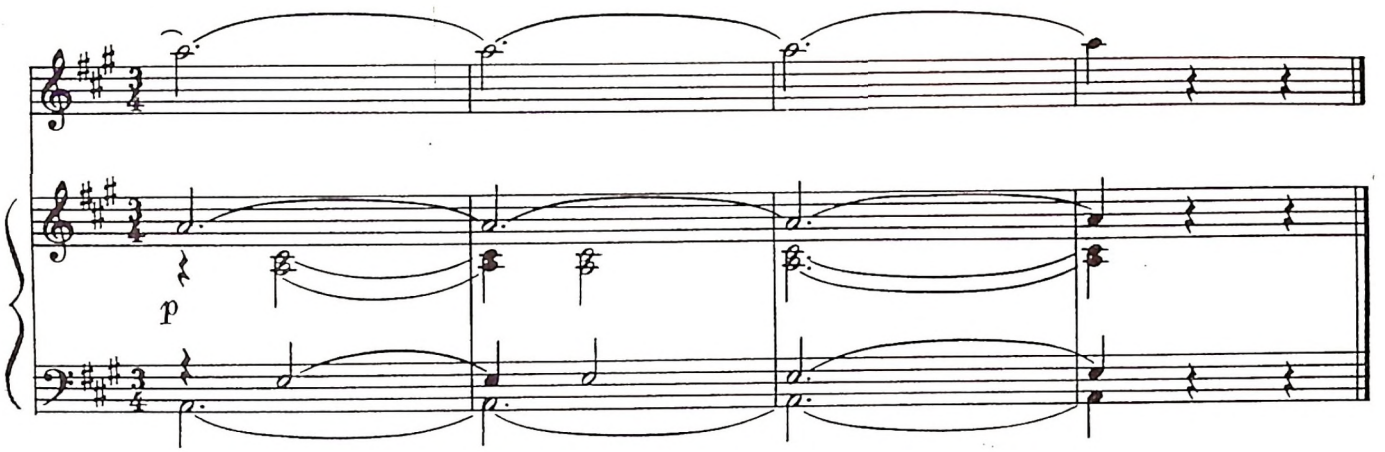

йшов і ме не не по_мі_тив, ні_би,
быть, э_то друж_ ба — и толь_ко! Так за_
rit.
зов_ сім ме_ не тут не_ма.
чем же грус тить и страдать?
rit.
a tempo
Ми дру_жи_ ли дав_но
Зна_ чит, э_ то лю_бовь,
a tempo
з то_бо_ю, мій Сер_ гі_ ю, не_роз_луч_но з ди_
лю_бовь, но без от_ ве_ та, не та_ка_я, что

_тин_ства рос_ли.
снит_ся во сне!
І зда_ва_лось, що
Ни_ко_го нет ми_
здій_сне_ну мрі_ю
_ле_е на све_те—
миз то_бо_ю, мій
и_ли, мо_жет быть,
rit.
Moderato con moto
дру_же, зна_йшли.
ка_жет_ся мне?
Зо_ром ти
Чув_ству_ю
rit.
ме_не
серд_цем:
вже не шу_ка_єш,
я всех до_ро_же!
ма_буть, вже
Э_то про_

rit.
a tempo
ін_ ша у те_ бе десь- є, ти й при_ ві_
чла я по ми лым гла_ зам. Но по_ че_
rit.
a tempo
_та_ ти ме_ не не ба_ жа_ єш. Як по_ ми_
_му же, за_ чем, от_ че_ го же он не ска_
_ли_ ло_ ся сер_ це мо_ є!
зал до сих пор э то сам?
6

А те_
Ту_ча
_ быть.
ем!
Не змо_
Но все ж
жу за_
ве_ рю
_ быть,
я,
mf
не змо_
что в серд_
_ жу
_ це
за_
жи_
быть
ву
йо_
тво_
го!
ем!
rit.
rit.

Вже розквітли весняні квіти,
А у мене на серці зима.
Він пройшов і мене не помітив,
Ніби зовсім мене тут нема.

Ми дружили давно з тобою, мій Сергію,
Нерозлучно з дитинства росли.
І здавалось, що здійснену мрію
Ми з тобою, мій друже, знайшли.

Зором ти мене вже не шукаєш,
Мабуть, вже інша у тебе десь є,
Ти й привітати мене не бажаєш.
Як помилилося серце моє!

А тепер ніби хмари на небі
Заступили ясний виднокруг;
Я повинна забути про тебе,
Мій найкращий, улюблений друг.

Зовсім зайві тепер для мене хвилювання:
Їм же щастя мого не вернуть.
Бо не зможу я перше кохання
І найпершого друга забуть.

Не зможу забуть, не зможу забуть його!

Я его не ревную нисколько...
Нужно ль в этом себя убеждать?
Может быть, это дружба — и только!
Так зачем же грустить и страдать?

Значит, это любовь, любовь, но без ответа,
Не такая, что снится во сне!
Никого нет милее на свете —
Или, может быть, кажется мне?

Чувствую сердцем: я всех дороже!
Это прочла я по милым глазам.
Но почему же, зачем, отчего же
Он не сказал до сих пор это сам?

Туча черная небо закрыла,
Улетели мечты, точно сон.
Стало вдруг все вокруг мне не мило —
Виноват в этом только лишь он!

Значит, дружбе конец, конец моей надежде,
Что мы будем с тобою вдвоем.
Нет, я верю, я верю, как прежде,
Что живу где-то в сердце твоем!

Но все ж верю я, что в сердце живу твоем!

АРІОЗО СЕРГІЯ

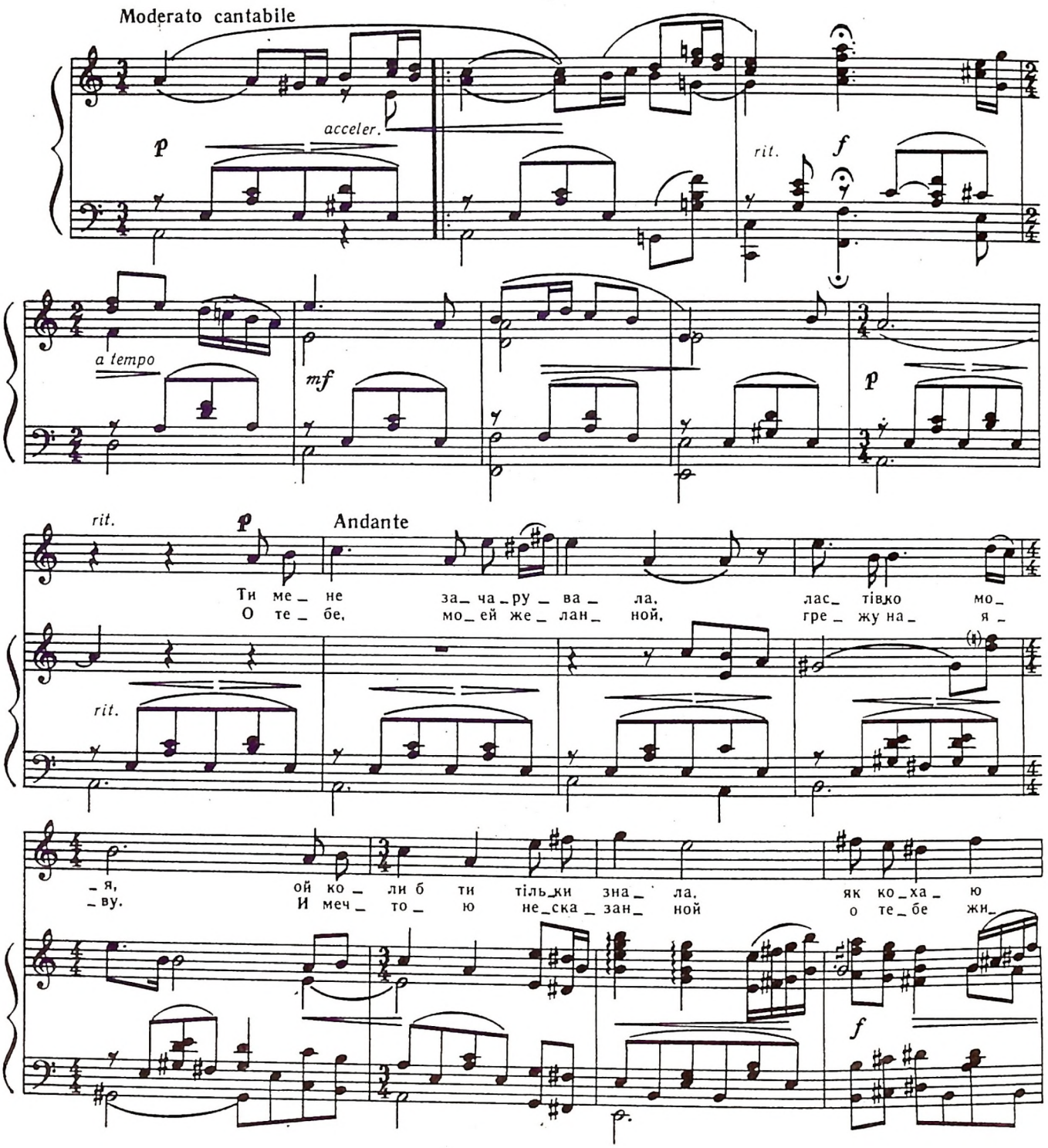
З оперети «Бажаємо щастя»

Слова *О. Галабутської*

АРИОЗО СЕРГЕЯ

Из оперетты «Желаем счастья»

Слова *О. Галабутской*
Русский текст *Н. Рубана*

mf ten.
я. Як я дов_ гі дні і но_ чі мрі_ ю про тво_ ю лю_
_ ву! Ты од_на и днем и но_ чью в мыслях-ду_мах у ме_
mf colla parte
_ бов, як в тво_ ї ди_вились о_ чі, як в тво_ ї ди_витись
_ ня, всю_ ду лас_ко_вы_е о_ чи, всю_ ду лас_ко_вы_е
f
f
1
ten.
acceler.
2
о_ чі, праг_ну знов і знов. вік, я те_бе буду
о_ чи све_тят мне, ма_ ня! я, я про любовьсво_
colla parte
acceler.

Ти мене зачарувала,
Ластівко моя,
Ой коли б ти тільки знала,
Як кохаю я.

Як я довгі дні і ночі
Мрію про твою любов,
Як в твої дивитись очі (2)
Прагну знов і знов.

Я сказать тобі не смію
Про свої чуття,
Я про тебе тільки мрію,
Ти — моє життя.

Може, серцем ти, кохана,
Зможеш мене зрозуміть,
Як одну тебе, жадана, (2)
Буду вік, я тебе буду вік любить.
Так! Буду вік любить.

О тебе, моей желанной,
Грежу наяву.
И мечтою несказанной
О тебе живу!

Ты одна и днем и ночью
В мыслях-думах у меня,
Всюду ласковые очи (2)
Светят мне, маня!

Нет на свете краше, ближе
И родней тебя!
Если глаз твоих не вижу,
Я томлюсь, любя.

Я с тобой всегда немею,
Прячу я любовь свою.
Коль сказать тебе не смею, (2)
Лучше я, я про любовь свою спою.
Так! Про любовь спою.

АРІЯ СЕРГІЯ

З оперети «Бажаємо щастя»

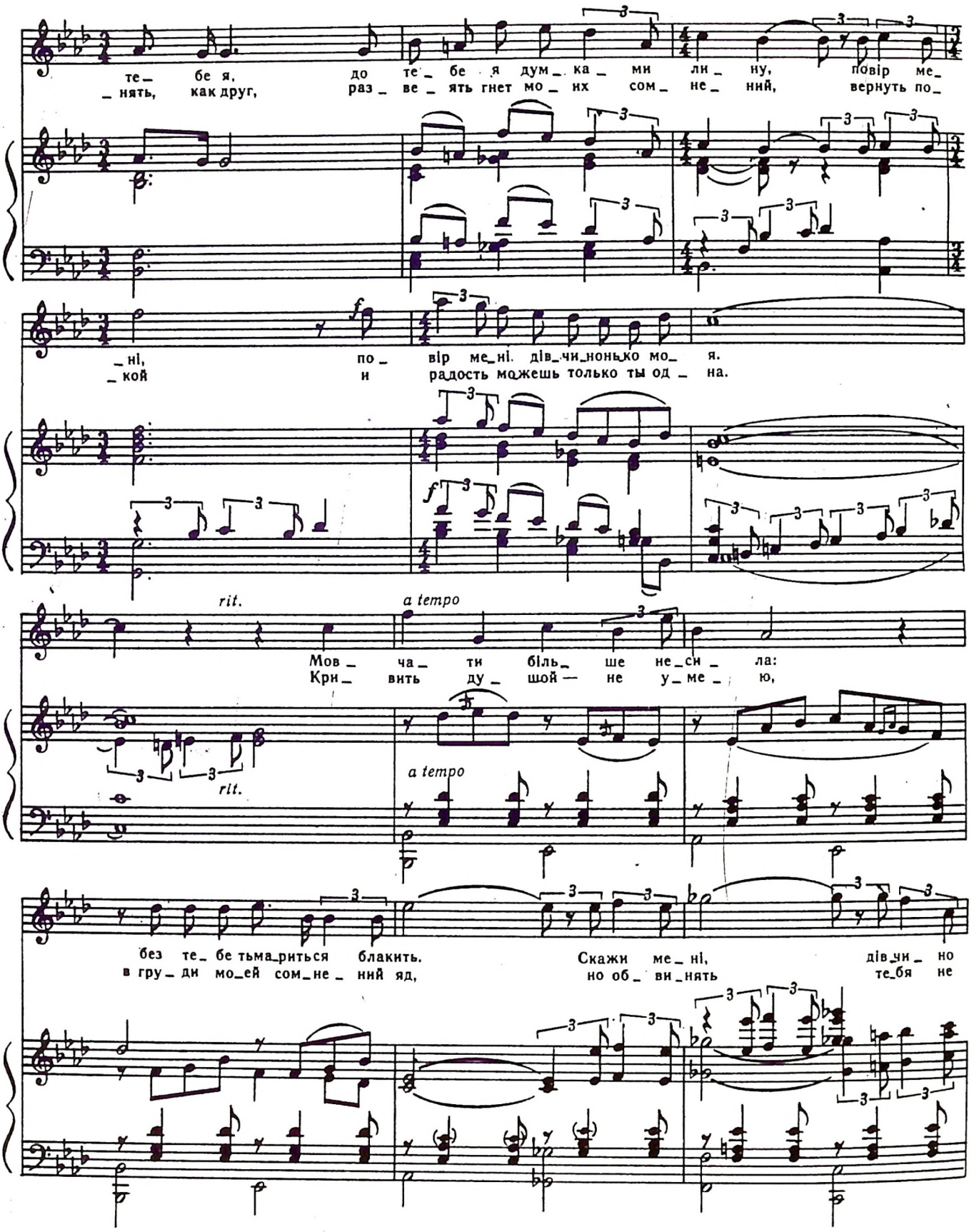
Слова *О. Галабутської*

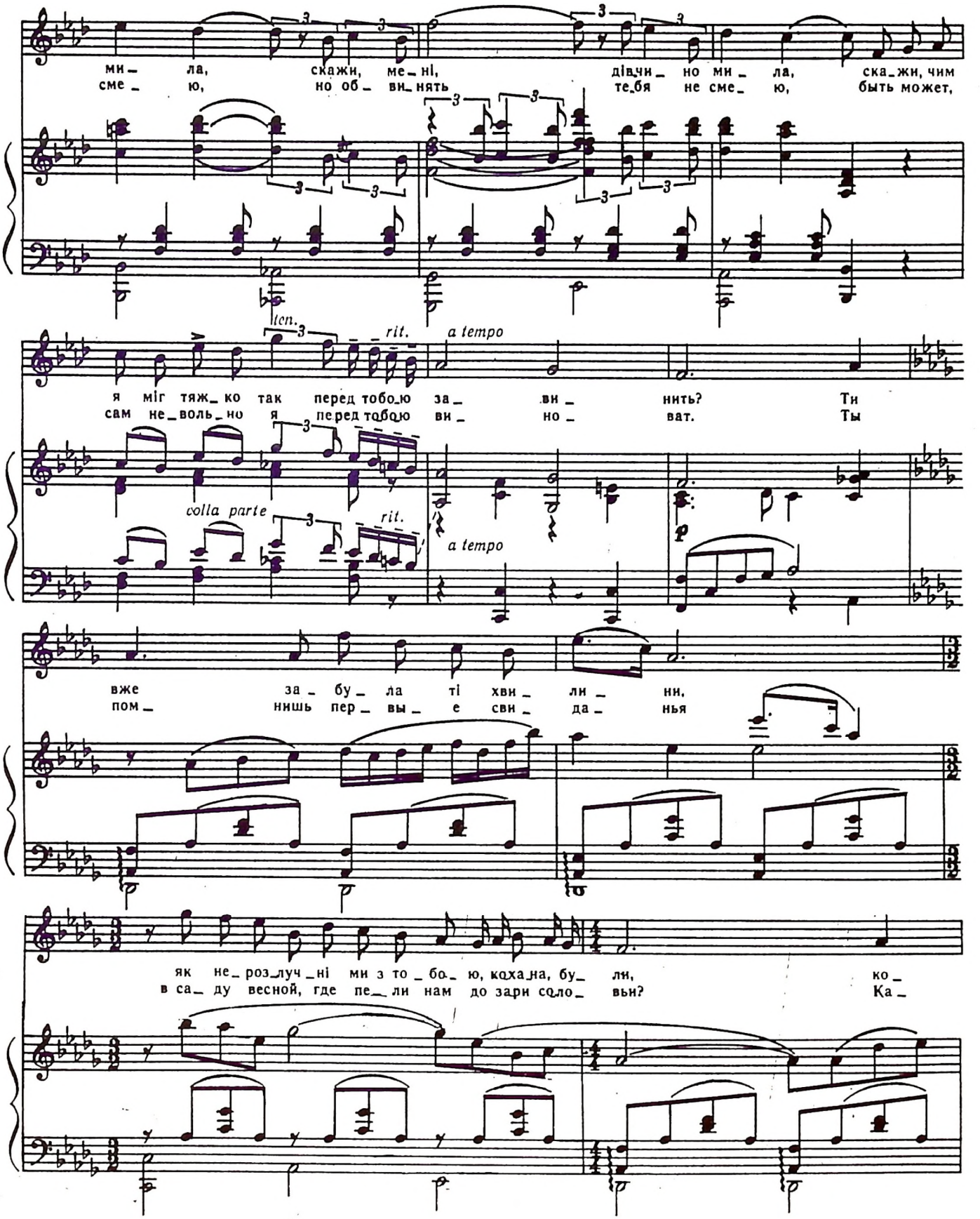
АРИЯ СЕРГЕЯ

Из оперетты «Желаем счастья»

Слова *О. Галабутской*

те_ бе я, до те_ бе я дум_ка_ ми ли_ ну, повір ме_
нять, как друг, раз ве_ять гнет мо_ их сом_ не_ ний, вернуть по_
_ні, по_ вір ме_ні. дів_чи_ноньо_ко мо_ я.
кой и радость можешь только ты од на.
rit.
a tempo
Мов_ ча_ ти біль_ ше не_си_ ла:
Кри_ вить ду_ шой — не у_ме_ ю,
rit.
a tempo
без те_ бе тьма_риться блакить.
в гру_ ди мо_ей сом_не_ нний яд,
Скажи ме_ ні, дів_чи_ но
но об_ ви_нять те_бя не

ми_ла, скажи, мені, дівчи_но ми_ла, ска_жи, чим
сме_ю, но об_ви_нять те_бя не сме_ю, быть может,
ten. rit. a tempo
я міг тяж_ко так перед тобою за_ви_нить? Ти
сам не_воль_но я перед тобою ви_но_ват. Ты
colla parte rit. a tempo
вже за_бу_ла ті хви_ли_ни,
пом_нишь пер_вы_е сви_да_нья
як не_роз_луч_ні ми з то_бо_ю, кохана, бу_ли, ко_
в са_ду весной, где пе_ли нам до зари соло_вьи? Ка_

_ли під спі_ви со_ло_ в'ї_ ні в сер_цях у нас чут_тя цві_
_за_ лось, неж_ны_е при_зна_ нья шеп_та_ли мне ус_та тво_
ли. Люб лю те_ бе, люб_лю без
_и. Ме_ ня те_перь ты из_бе_
кра_ ю, не мо_ жу я без те_ бе
_га_ ешь, у_ ко_ ром све_ тит_ ся твой
rit.
жить. Ска_жи ме_ ні, те_ бе бла_
взгляд. Люб_лю те_ бя, ты э_ то
rit.

– га – ю, ска – жи ме – ні, ска – жи ме –
зна – ешь, про – сти ме – ня, я бу – ду
– ні, ска – жи, чим я міг тяж – ко так пе – ред то – бо – ю
рад, коль ска – жешь ты, в чем пред то – бо – ю я невольно
a tempo
rit.
a tempo
rit.
за – ви – нить?
ви – но – ват.
a tempo
rit.
a tempo
rit.
pp

ДУЕТ ОКСАНИ ТА ІВАНА

Сварка

З оперети «Бажаємо щастя»

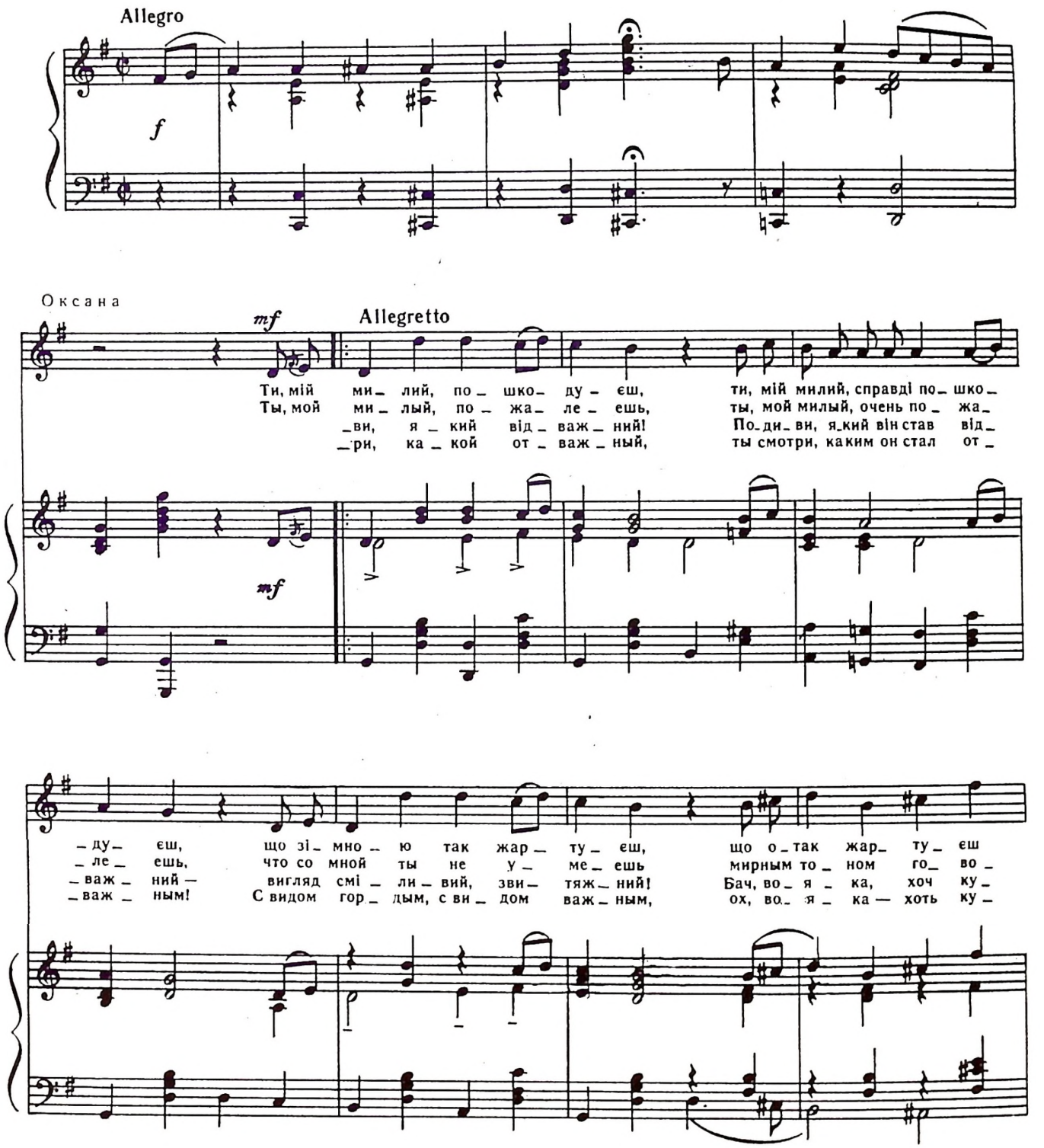
Слова *О. Галабутської, С. Цвіка*

ДУЭТ ОКСАНЫ И ИВАНА

Ссора

Из оперетты «Желаем счастья»

Слова *О. Галабутской, С. Цвика*

Іван
Иван

тн. А ме_не не за_ля_ка_єш, не за_ля_ка_єш, ти ме_
_рить! А ме_ня не ис_пу_га_ешь, не ис_пу_га_ешь, ты ме_
_ди! От сказав, що не бо_ю_ся, що не бо_ю_ся, я та_
_да! Вот сказал, что не бо_юсь я, что не бо_юсь я, но лишь

_не і_ ще не зна_єш, ще не зна_ єш тн. По_ди_кай бі_
_ня е_ ще не зна_ешь,— я мо_ гу вспы_ лить! Ты смот_всем бе_
_кий, як ро_зі_злю_ся,— то че_
толь_ко ра_зо_злюсь я, бу_дет

Оксана

1 2

_ди!
_да!

Più mosso

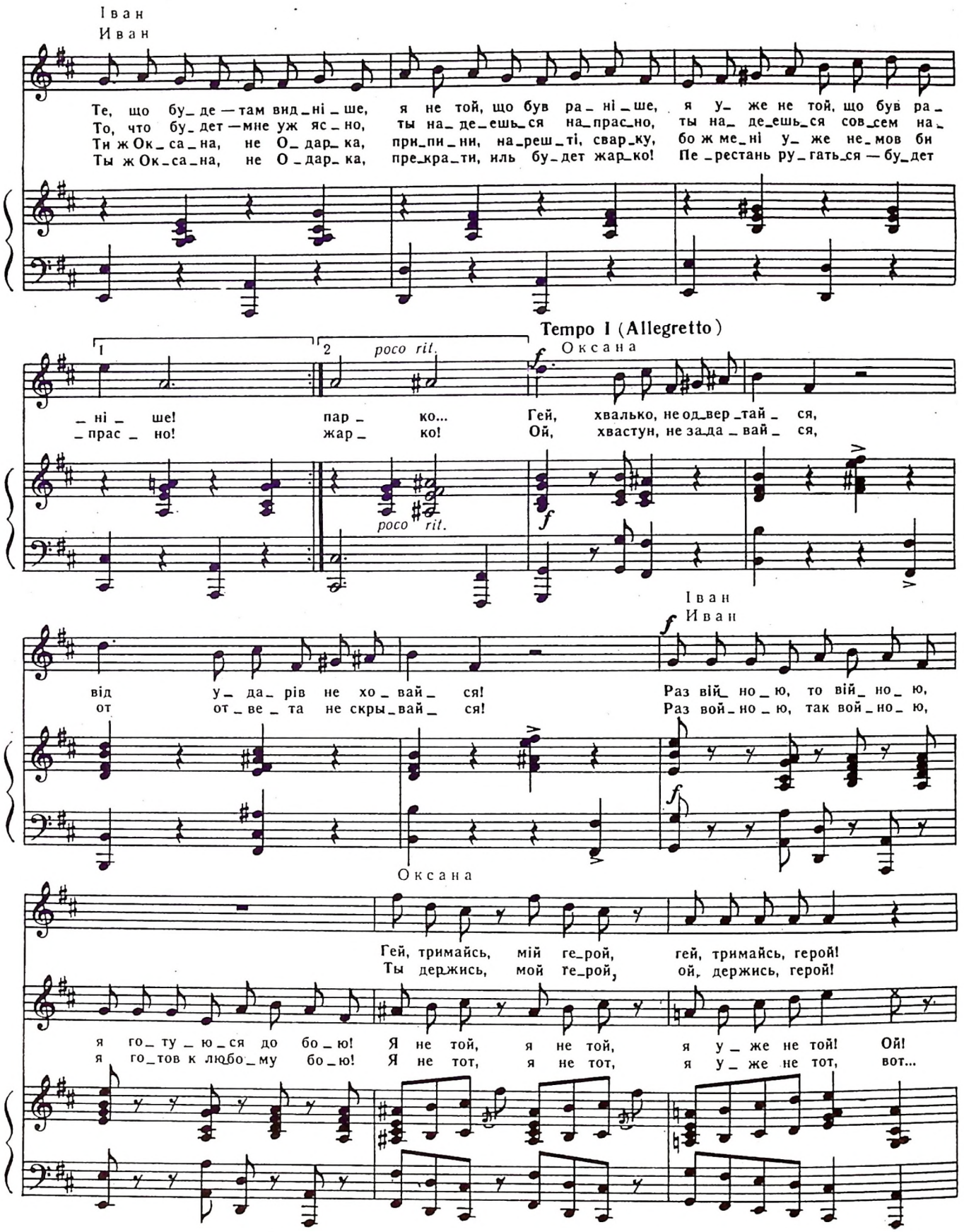
Оксана

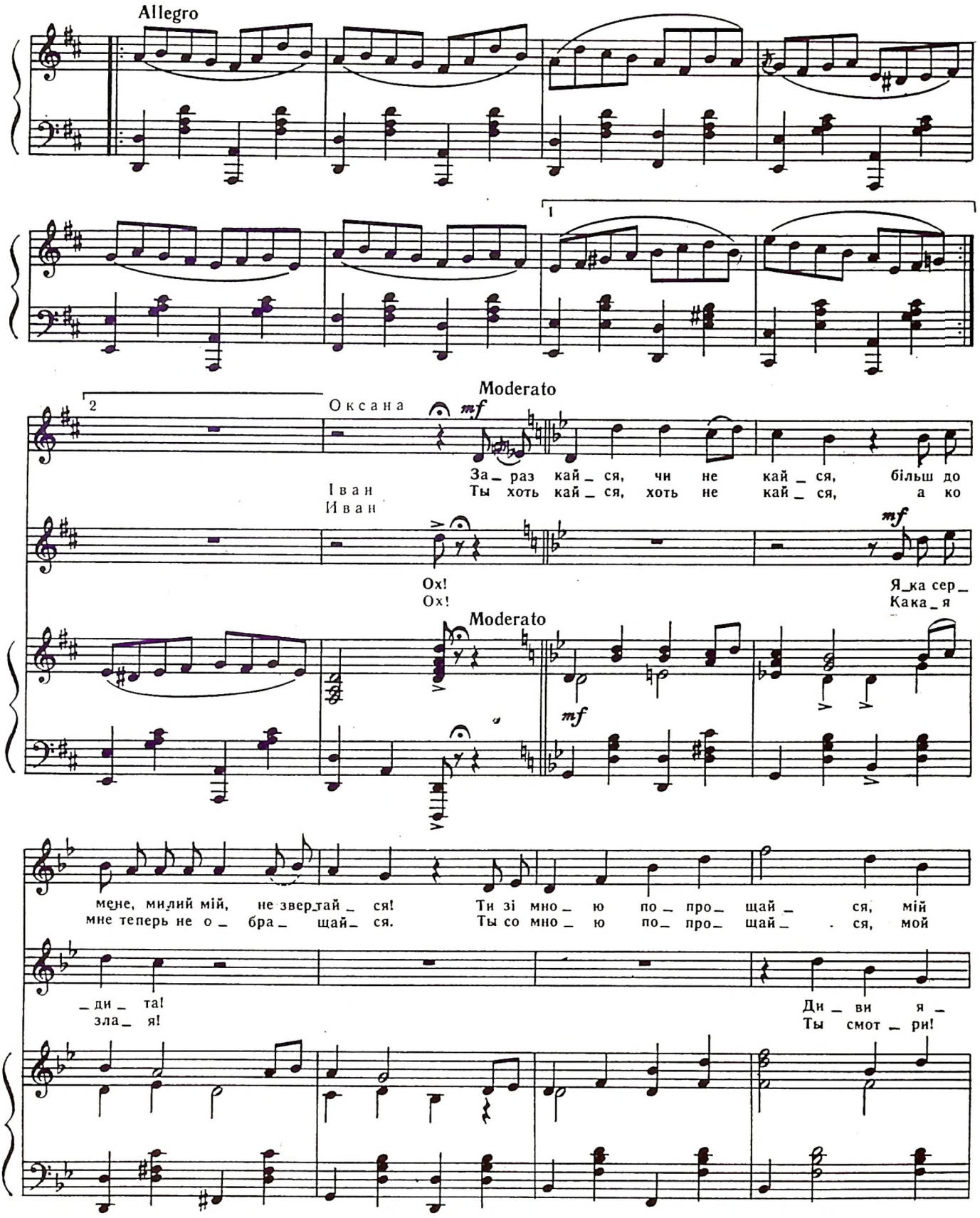
mf

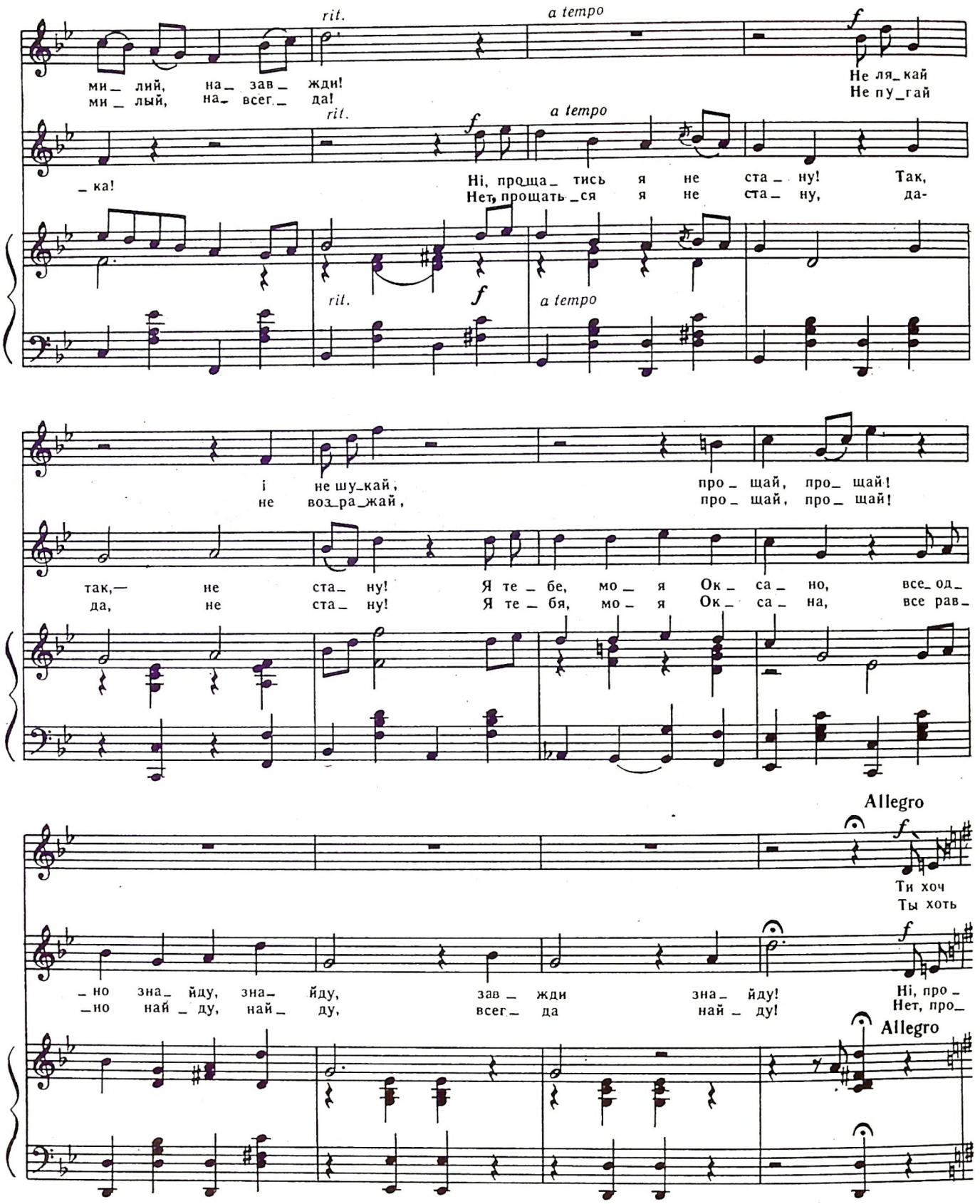
Го_ді, го_ді вихва_лятись,
Полю, полно за_даваться,
Ой, гляди ме_ні, І_ва_не,
Це_ре_мониться не стану,

mf

го_ді, го_ді ви_хва_ля_тись, по_тім бу_деш, віт_ро_ го_не, ви_ба_ча_ тись...
пол_но, пол_но за_да_вать_ся, пос_ле будешь, вет_ро_гон мой, из_ви_нять_ ся!
ой, гля_ди ме_ні, І_ва_не, за_раз я те_бе ло_ма_ко_ ю ді_ста_ ну!
це_ре_мо_нить_ся не ста_ну, я сей_час те_бя ду_бин_ко_ ю до_ста_ ну!

Іван
Иван
Те, що бу_де — там вид_ні_ше, я не той, що був ра_ні_ше, я у_ же не той, що був ра_
То, что бу_дет — мне уж яс_но, ты на_де_ешь_ся на_прас_но, ты на_ де_ешь_ся сов_сем на_
Ти ж Ок_са_на, не О_дар_ка, при_пи_ни, на_реш_ті, свар_ку, бо ж ме_ні у_ же не_мов би
Ты ж Ок_са_на, не О_дар_ка, пре_кра_ти, иль бу_дет жар_ко! Пе_рестань ру_гать_ся — бу_дет
1
2
poco rit.
Tempo I (Allegretto)
Оксана
_ні _ ше! пар _ ко... Гей, хвалько, не од_вер_тай _ ся,
_прас _ но! жар _ ко! Ой, хвастун, не за_да _ вай _ ся,
poco rit.
Іван
Иван
від у_ да_рів не хо _ вай _ ся! Раз вій_ но _ ю, то вій_ но _ ю,
от от_ве _ та не скры_вай _ ся! Раз вой_но _ ю, так вой_но _ ю,
Оксана
Гей, тримайсь, мій ге_рой, гей, тримайсь, герой!
Ты держись, мой ге_рой, ой, держись, герой!
я го_ту _ ю _ ся до бо _ ю! Я не той, я не той, я у _ же не той! Ой!
я го_тов к любо_му бо _ ю! Я не тот, я не тот, я у _ же не тот, вот...

Allegro
1
2
Moderato
Оксана
mf
За_раз кай_ся, чи не кай_ся, більш до
Ты хоть кай_ся, хоть не кай_ся, а ко
Іван
Иван
Ох!
Ох!
mf
Я_ка сер_
Кака_я
Moderato
mf
мене, милий мій, не звертай_ся!
мне теперь не о_бра_щай_ся.
Ти зі мно_ю по_про_щай_ся, мій
Ты со мно_ю по_про_щай_ся, мой
_ди_та!
зла_я!
Ди_ви я_
Ты смот_ри!

rit.
a tempo
f
ми_ лий, на_ зав_ жди!
ми_ лый, на_ всег_ да!
Не ля_кай
Не пу_гай
_ка!
Ні, проща_ тись я не ста_ ну! Так,
Нет, прощать_ся я не ста_ ну, да-
і не шу_кай,
не воз_ра_жай,
про_ щай, про_ щай!
про_ щай, про_ щай!
так,— не ста_ ну! Я те_ бе, мо_ я Ок_ са_ но, все_од_
да, не ста_ ну! Я те_ бя, мо_ я Ок_ са_ на, все рав_
Allegro
Ти хоч
Ты хоть
но зна йду, зна_ йду, зав_ жди зна_ йду! Ні, про_
но най ду, най_ ду, всег_ да най_ ду! Нет, про_

кай_ся, ми_лий дру_же, хоч не кай_ ся, а до ме_ не не звер_
кай_ся, ми_лый друг мой, хоть не кай_ ся, а ко мне не о_бра_

_ща_тись, ні, про_ща_тись я не ста_ ну, я не ста_ ну, я не
_щать_ся, нет, прощать_ ся я не ста_ ну, я не ста_ ну, я не

f

тай ся, ти зі мно_ю, ти зі мно_ю по_ про_щай_ ся, по_про_
щай ся, ты со мно_ю, ты со мно_ю по_ про_щай_ ся, по_про_

ста_ ну, ти не гні_вай_ся, не гні_вай_ся, Ок_ са_ но, ти не
ста_ ну, не сер_дись, о, не сер_дись, мо_ я Ок_ са_ на, не сер_

щай ся, по_ про_ щай_ ся, мій ми_лий, на_ зав_ жди!
щай ся, по_ про_ щай_ ся, мой ми_лый, на_ всег_ да!

гні_ вай_ ся, Ок_ са_ но, мо_ я ти на_ зав_ жди!
дись, мо я Ок_ са_ на, мо_ я ты на_ всег_ да!

ДУЕТ ХАРИТИНИ СЕМЕНІВНИ І КСЕНОФОНТА АРИСТАРХОВИЧА

З оперети «Бажаємо щастя»

Слова *О. Галабутьскої, С. Цвіка*

ДУЭТ ХАРИТИНЫ СЕМЕНОВНЫ И КСЕНОФОНТА АРИСТАРХОВИЧА

Из оперетты «Желаем счастья»

Слова *О. Галабутской, С. Цвика*

Харитина

зай_вих фраз. Дам я від_по_відь, мій дру_же, він ший раз.
лиш_них фраз. Я от_ве_чу вам но не на э_тот раз.

Ксенофонт

О, Пси_хе_ є ча_рівли_ва, о Пси_хе_є ча_рів_
Вы пре_крас_ны, как Психе_я, вы пре_крас_ны, как Пси_

rit.

Харитина

_ли_ ва! Зно_ву щось та_ке глуз_ли_ ве.
_хе_ я. Что-то я не ра_зу_ме_ ю.

rit.

rit.

Meno mosso

За_ли_ша_ тись в са_мо_ ти_ ні
О_ста_вать_ ся о_ди_но_ ким

p

Харитина

важ_ку_ва_то в на_ші ро_ки. За_піз_ни_лись ми вже ни_ні,
мне, признать_ся, на_до_е_ло. Про_пус_ти_ли мы все сро_ки,

Ксенофонт

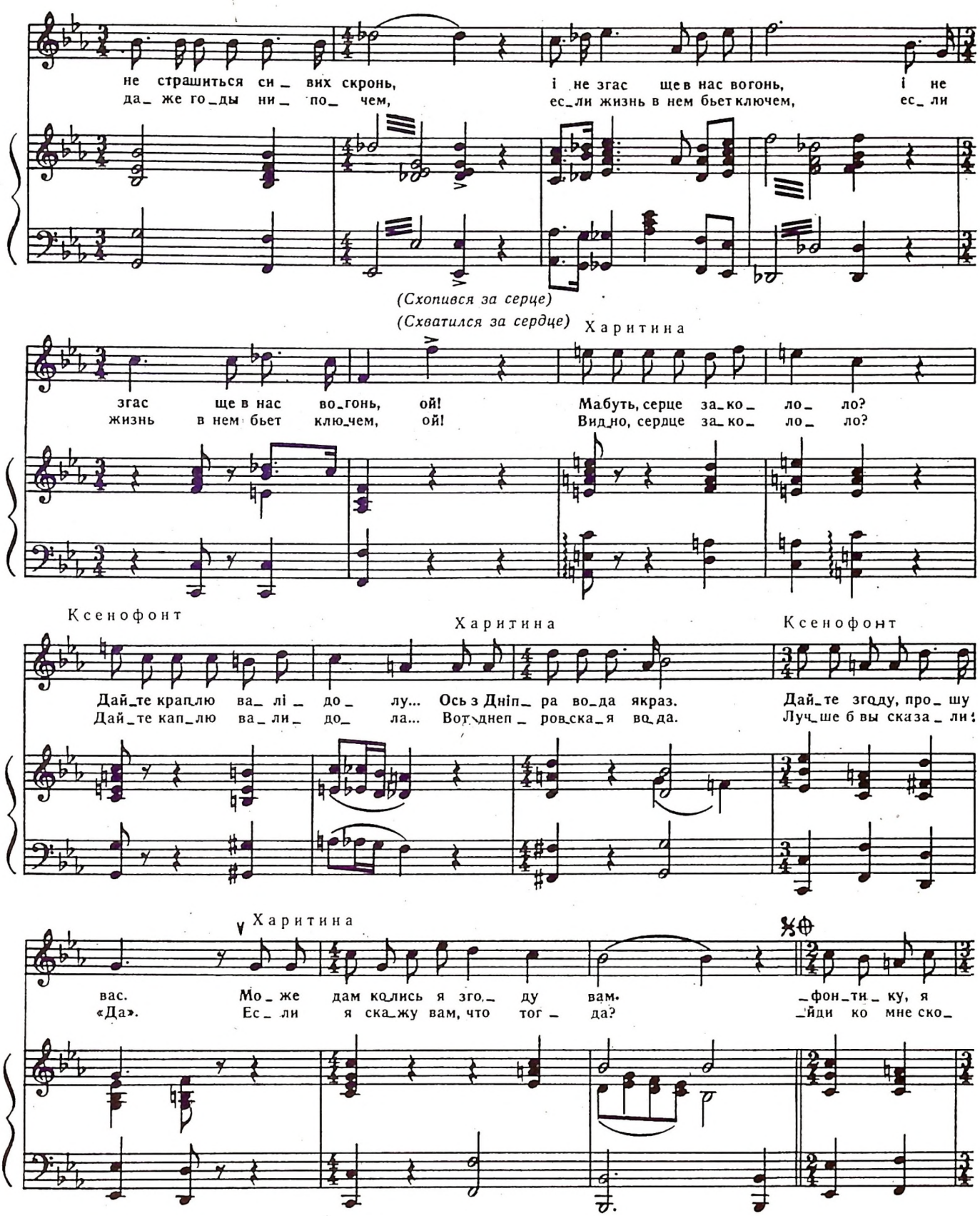
про_лус_ти_ли ми всі стро_ки. Для спо_кій_но_ї лю_бо_ві на_ші
о_поз_да_ли с э_тим де_лом. Для люб_ви спо_кой_ной, веч_ной на_ши

Харитина

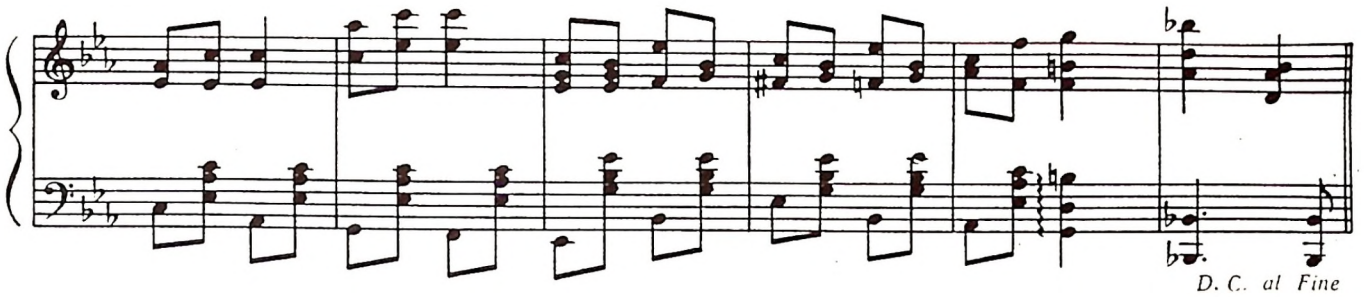
ро_ки — це ж як_раз. Вам же кра_ще знать, зви_чай_но,
го_ды в са_мый раз. Вам уж луч_ше знать, ко_неч_но,

Ксенофонт

ви до_свід_че_ніш за нас. В ко_го сер_це мо_ло_де,
вы ведь о_пыт_не_е нас. Для то_го, кто серд_цем юн,

не страшиться си_ вих скронь,
да_ же го_ды ни_ по_ чем,
і не згас ще в нас вогонь,
ес_ли жизнь в нем бьет ключем,
і не
ес_ли
(Схопився за серце)
(Схватился за сердце)
Харитина
згас ще в нас во_гонь, ой!
жизнь в нем бьет клю_чем, ой!
Мабуть, серце за_ко_ ло_ ло?
Видно, сердце за_ко_ ло_ ло?
Ксенофонт
Харитина
Ксенофонт
Дай_те крап_лю ва_ лі_ до_ лу... Ось з Дніп_ ра во_да якраз.
Дай_те кап_лю ва_ ли_ до_ ла... Вот днеп_ ровска_я во_да.
Дай_те згоду, про_ шу
Луч_ше б вы сказа_ ли!
Харитина
вас. Мо_ же дам колись я зго_ ду вам.
«Да». Ес_ ли я ска_жу вам, что тог_ да?
_фон_ти_ ку, я
йди ко мне ско

(Поцілунок)
(Поцелуй)
Ой я згодна!
Ой, нет сил!
згод_на! Ближ_че пі_дій_ діть.
_ре_е! Бли_же, ми_лый мой!
Ой ти згод_на!
Ой, нет сил!
Танець
Танец
mf
1
2
Fine

Ксенофонт. Лиш заради вас, лиш заради вас я живу на білім світі!
Харитина. Я не знаю вже, я не знаю вже, що мені робити.
Ксенофонт. Ви мені, як мати рідна.
Харитина. Що й казати, мова бідна.
Ксенофонт. О, не треба зайвих слів і зайвих фраз.
Харитина. Дам я відповідь, мій друже, в інший раз.
Ксенофонт. О, Психее чарівлива, о, Психее чарівлива!
Харитина. Знову щось таке глузливе.

Ксенофонт. Це ж бо персонаж, це ж бо персонаж із легенд старих, античних.
Харитина. Я завжди була, я завжди була просто симпатична.
Ксенофонт. Ви і зараз в повній формі.
Харитина. Ніби я тримаюсь в нормі...
Ксенофонт. Що ви! У моїх словах образ нема.
Харитина. Ви згадали про Психею недарма.
Ксенофонт. Чарівна ви, як Психея, чарівна ви, як Психея!
Харитина. Одчепіться ви із нею!

Ксенофонт. Залишатись в самотині важкувато в наші роки.
Харитина. Запізнились ми вже нині, пропустили ми всі строки.
Ксенофонт. Для спокійної любові наші роки — це ж якраз.
Харитина. Вам же краще знать, звичайно, ви досвідченіш за нас.
Ксенофонт. В кого серце молоде, не страшиться сивих скронь, і не згас ще в нас вогонь, і не згас ще в нас вогонь, ой!
Харитина. Мабуть, серце закололо?
Ксенофонт. Дайте краплю валідолу...
Харитина. Ось з Дніпра вода якраз.
Ксенофонт. Дайте згоду, прошу вас!
Харитина. Може, дам колись я згоду вам.

Ксенофонт. Мучусь я дарма, більше сил нема, совість в серці треба мати.
Харитина. Я благаю вас, і в останній раз, так не вимагати. Ой!
Ксенофонт. Теж серденько закололо?
Харитина. Ні, не треба валідолу!
Ксенофонт. Чоловіком вірним буду я для вас!
Харитина. Страшно так виходить заміж перший раз...
Ксенофонт. О Психее благородна! О Психее благородна!
Харитина. Ксенофонтику, я згодна! Ближче підійдіть.
Разом. Ой, я згодна!
Ой, ти згодна!

Ксенофонт. Только ради вас, только ради вас я живу на белом свете!
Харитина. Я не знаю что, я не знаю, что я должна ответить.
Ксенофонт. Вы мне слово мать родная.
Харитина. Что ответить, я не знаю.
Ксенофонт. Тут не нужно лишних слов и лишних фраз.
Харитина. Я отвечу вам, но не на этот раз.
Ксенофонт. Вы прекрасны, как Психея, вы прекрасны, как Психея!
Харитина. Что-то я не разумею.

Ксенофонт. Это персонаж, это персонаж древности седой, античной.
Харитина. Я всегда была, я всегда была просто симпатичной.
Ксенофонт. И сейчас вы в полной форме.
Харитина. Я всегда держалась в норме.
Ксенофонт. Не хотел сказать я вам, что в теле вы...
Харитина. Про какую-то Психею пели вы.
Ксенофонт. Вы прекрасны, как Психея, да, прекрасны, как Психея!
Харитина. Снова я не разумею!

Ксенофонт. Оставаться одиноким мне, признаться, надоело.
Харитина. Пропустили мы все сроки, опоздали с этим делом.
Ксенофонт. Для любви спокойной, вечной наши годы в самый раз.
Харитина. Вам уже лучше знать, конечно, вы ведь опытнее нас.
Ксенофонт. Для того, кто сердцем юн, даже годы нипочем, если жизнь в нем бьет ключом, если жизнь в нем бьет ключом, ой!
Харитина. Видно, сердце закололо?
Ксенофонт. Дайте каплю валидола...
Харитина. Вот днепровская вода.
Ксенофонт. Лучше б вы сказали «Да».
Харитина. Если я скажу вам, что тогда?

Ксенофонт. Надо, чтобы вы, надо, чтобы вы стали бы моей женою.
Харитина. Я не знаю что, я не знаю, что сделалось со мною. Ой!
Ксенофонт. Тоже сердце закололо?
Харитина. Мне не нужно валидола.
Ксенофонт. Видно я, как говорят, терплю афронт...
Харитина. Я согласна, я твоя, мой Ксенофонт.
Ксенофонт. Ты прекрасна, как Психея! Ты прекрасна, как Психея.
Харитина. Подойди ко мне скорее! Ближе, милый мой!
Вместе. Ой, нет силы!

АРІЯ МАШІ

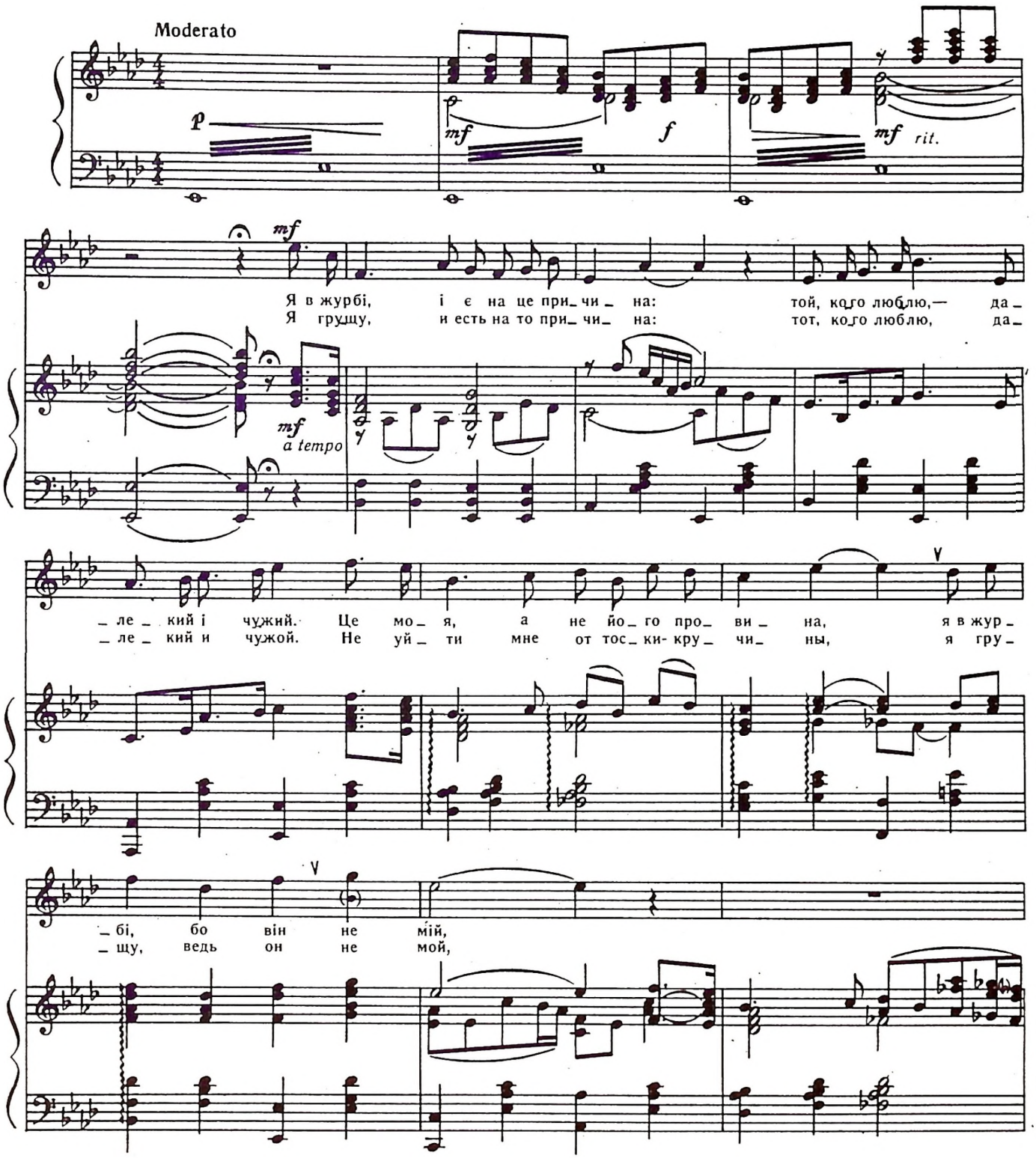
З оперети «Гість із Відня»

Слова *В. Васильєва, Л. Солошина*

АРИЯ МАШИ

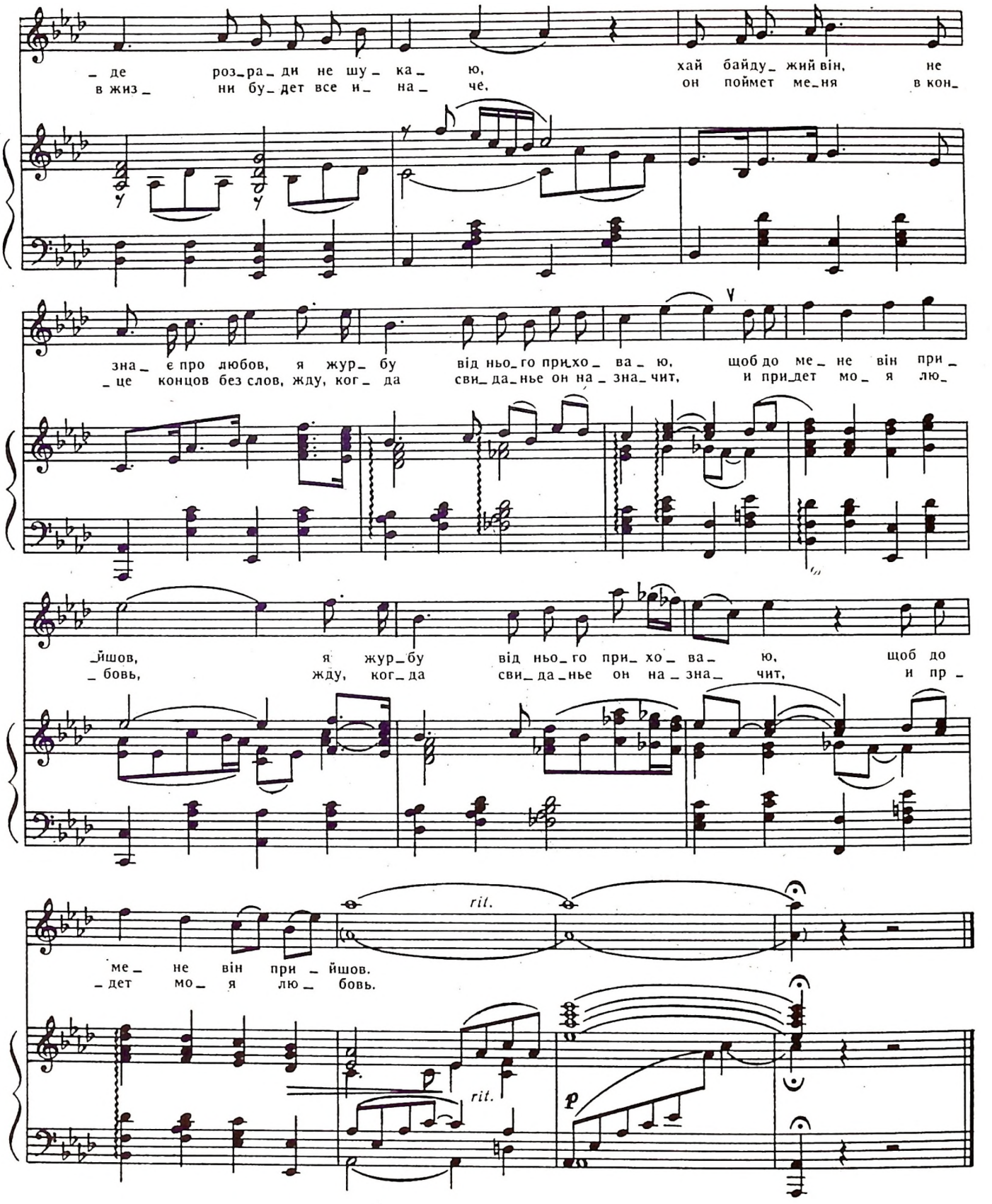
Из оперетты «Гость из Вены»

Слова *В. Васильева, Л. Солошина*

я в жур_бі, бо він не мій.
я гру_щу, ведь он не мой.
А_
Но
Più mosso
_ле не_ си _ ла сер_це спо_ло_ ни _ ти: забудь про ньо _ го, назавжди за_
раз _ ве серд _ цу лю _ бя _ ще_му ска _ жешь: забудь о ми _ лом, навсегда за_
accel.
_будь! Лю_бов не мож _ на по _ га _ си _ ти: во _ на па _
_будь! Лю_бовь, как пти _ цу, не при _ вя _ жешь, ку_ да стре _
accel.
_ла_ є по _ над сві _ том, лю _ бов завжди знайде до сер_ця
мить ся – не за_ ка _ жешь: Лю _ бовь всег_да о_ ты_ щет к сердцу

rit.
a tempo
путь. Лю_ бов, як сон_ це, всіх нас зі_грі_ ва_ є, для не_ї
путь. Лю_ бовь, как солн_ це, всех нас согре_ ва_ ет, и все пре_
rit.
a tempo
в сві_ ті пе_ре_пон не_ ма. То_ му журба ме_не не по_до_
гра ды ру_шит на пу_ти... О_ на и са_мых сильных по_беж_
_ла_ є, здо_ла_ю я ї_ї са_ма, ли_ше са_ ма.
_да_ ет, и мне не скрыться от не_е, и не уй_ ти.
ten.
accel.
ten.
accel.
rit.
accel.
rit.
Tempo I
Я ні_
Может,
rit.
mf accel.
f
rit.
mf
p

_ де роз_ра_ди не шу_ ка_ ю, хай байду_ жий він, не
в жиз_ ни бу_дет все и_ на_ че, он поймет ме_ня в кон_
зна_ є про любов, я жур_ бу від ньо_го при_хо_ ва_ ю, щоб до ме_ не він при_
це концов без слов, жду, ког да сви_да_нье он на_зна_чит, и при_дет мо_ я лю_
_йшов, я жур_бу від ньо_го при_хо_ ва_ ю, щоб до
_бовь, жду, ког_да сви_да_нье он на_зна_ чит, и пр_
rit.
ме_ не він при_йшов.
дет мо я лю_ бовь.
rit.
p

ТЮЛЬПАНИ

Пісня Жанни з оперети «Гість із Відня»

Слова *В. Васильєва, Л. Солошина*

ТЮЛЬПАНЫ

Песня Жанны из оперетты «Гость из Вены»

Слова *В. Васильева, Л. Солошина*

rit.
a tempo
ніжні тюль_па_ни по_да_ру_вав ме_ ні. Тюль_пани! Ви про_ бу_ди_ли вес_
парень тюль_па_ны вдруг преподно_сит мне.Тюль_паны! Лас_ ко_ ю неж_ной пол_
rit.
a tempo
_ну,
_ны,
світ_ лу, п'ян_ ку, за_ паш_ ну.
вы для люб_ ви рож_ де_ ны.
Сер_ це ді_ во_че, на_ че дзві_ но_чок,
Май_ ско_ ю ноч_кой вы, как зво_ноч_ки.
кли_ че_ те в даль яс_ ну.
ма_ ни_ те в мир вес_ ны.

Сер_ це ді_ во_ че. на_ че дзві_
Май_ ско_ ю ноч_ кой вы, как зво_
_но_ чок, кли_ че_ те в даль яс_ ну.
ноч ки, ма_ ни_ те в мир вес_ ны.
1, 2
3
_ ну.
_ ны.
8

Якось під вечір я хлопця зустріла.
Квітла весна.
Він посміхнувся — і забриніла
В грудях чарівна струна.

Серце співало: коханий, коханий,
Мов уві сні.
Хлопець зненацька ніжні тюльпани
Подарував мені.

Тюльпани!
Ви пробудили весну,
Світлу, п'янку, запашну.
Серце дівоче,
Наче дзвіночок,
Кличете в даль ясну.
Двічі

Осінь настала. Дощі і тумани.
Крик журавлів.
Де ти, коханий! Плачуть тюльпани
В шумі осінніх дощів.

Жду я, коханий. Біль невблаганний
В моїй душі.
Серце, мов рана, в'януть тюльпани,
Гине любов. Спіши!

Коханий!
Як я чекаю весну,
Світлу, п'янку, запашну.
Серце дівоче,
Наче дзвіночок,
Проситься в даль ясну.
Двічі

Вже проминула метелиця сніжна,
Зникла вона.
І народився пролісок ніжний —
Знов наступила весна.

Поруч коханий, мій довгожданий,
Мов уві сні.
Серце співає — любий тюльпани
Подарував мені.

Тюльпани!
Ви пробудили весну,
Світлу, п'янку, запашну.
Серце дівоче,
Наче дзвіночок,
Кличете в даль ясну.
Двічі

Как-то под вечер я встретила парня,
Ранней весной.
Он улыбнулся мне лучезарно —
Я потеряла покой.

Сердце стучало: желанный, желанный,—
Будто во сне.
Вместе с улыбкой парень тюльпаны
Вдруг преподносит мне.

Тюльпаны!
Лаской нежной полны,
Вы для любви рождены.
Майскою ночкой
Вы, как звоночки,
Маните в мир весны.
2 раза

Осень настала. Дожди и туманы.
Крик журавлей.
Где ты, желанный? Плачут тюльпаны
В шуме осенних дождей.

Жду я. Любимый, милый, желанный,
Боль заглуши.
Сердце, как рана. Вянут тюльпаны.
Гибнет любовь. Спеши.

Желанный!
Я так грущу о весне,
На сердце холод и снег.
Где же те ночки?
Где вы, звоночки?
Друга верните мне.
2 раза

После дождей и метелицы снежной
Вновь тишина.
Выглянул нежный первый подснежник, —
Это пришла к нам весна.

Рядом желанный, мой долгожданный,
Будто во сне.
Сердце запело, снова тюльпаны
Милый подарит мне.

Тюльпаны!
Лаской нежной полны,
Вы для любви рождены.
Счастья цветочки,
Вы, как звоночки,
Маните в мир весны.
2 раза

ДУЕТ ЖАННИ ТА ШЕНАУЕРА

З оперети «Гість із Відня»

Слова *В. Васильєва, Л. Солошина*

ДУЭТ ЖАННЫ И ШЕНАУЭРА

Из оперетты «Гость из Вены»

Слова *В. Васильева, Л. Солошина*

mf
діх, дих, мрій, _дей
від щастя мій скру_ тив_ ся го_льо_ ва.
от счастья мне вскру_ жиль_ ся го_льо_ ва.
і я змогла б вас щи_ ро по_лю_бить,
не за_жи_гал от_ вет_ но_го ог_ ня.
f
mf
Ві мій ме_ та, майн гот, майн і_де_аль, я вас шу_
Ви мой меч_та, майн гот, майн и_де_аль, я вас ис_
а_ле не тре_ ба по_ спі_ша_ти нам, Ска_зать по_
Согласна я, но преж_ де, чем ре_шать не мно_го
_каль, о як я вас шу_каль!
_каль, о как я вас ис_каль!
вин на я провсе бать_кам!
бли_ же вас должна уз_нать!
2-й купл.
Шенауер
Шенауэр
mf
Ти єсть мо_
Ты есть мо_

Жанна

mf
Вас хо_ чу, дру_ же, за_пи_тать: Чи можна
Мой друг, долж_ на я вам ска_зать, что сразу
йя, пре крас_ на мить, щас_ли_вий я! «Іх лі_ бе
_я, за_ вет_ ный миг, счаст_ли_вый я! «Их ли_бе
p
mf
f
ран_ том так по_ ко_ хать? «Іх лі_бе діх» — я хо_чу
так нель_ зя на_ сту_ пать. От ва_ших слов я не мо_
діх» — сні_ ва все нав_ круг, лю_бофмо_ йя, зоря мо_
дих» — по_ ет все во_ круг, лю_бофь мо_ я, мечта мо_
mf
p
mf
ві_ рить цим словам, та я сьо_год_ ні, дру_ же, вам
_гу придти в се_бя, «их ли_бе дих» — ска_ зать мож_ но
_йя, ме_ та мо_ йя, іх лі_бе діх, мій ба_ жа_ ний
_я, за_ря мо_ я! Их ли_бе дих, же_ лан_ ный мой
f

зго_ ди не дам. Жанна Не_
толь_ ко лю_ бя. Ум_
друг, ніж_ ний друг. Шеп. Те_ бе че_ ка мій рідний край,
друг, ми_ лый друг! Ум_ чим_ ся мы в да_лекий край,
p
край мрій зо_ льо_ тих, де
край грез зо_ льо_ тых, где
про лю_ боф спі_ва Ду_ най, там знай_ деш
про лю_ бофь по_ет Ду_ най, и шеп_ чут
mf
rit.
Жанна
все ти.
цве_ ты.
О, друже
В смятеньи
rit.

Жанна
_си ме_ не в свій дивний край -
_чи ме_ ня в свой дивный край,
край мрій зо_ ло_
край грез зо_ ло_
Шенауер
Шенауэр
Ти єсть мій і_де_аль,
Ты есть мой и_де_аль,
_тих. Де про лю_бов спі_ва Ду_най,
_тых. Пусть о люб_ви по_ет Ду_най
я так те_бе шукаль, де про лю_боф спі_ва Ду_най.
о как те_бя искаль, пусть о люб_ви шумит Ду_най.
там щас_тя, де ти!
и шеп_чут цве_ты!
rit.
там щас_тя, де ти!
и шеп_чут цве_ты!
rit.
rit.

АРІЯ ВІРИ

З оперети «Дівчина і море»

Слова *Д. Шевцова*

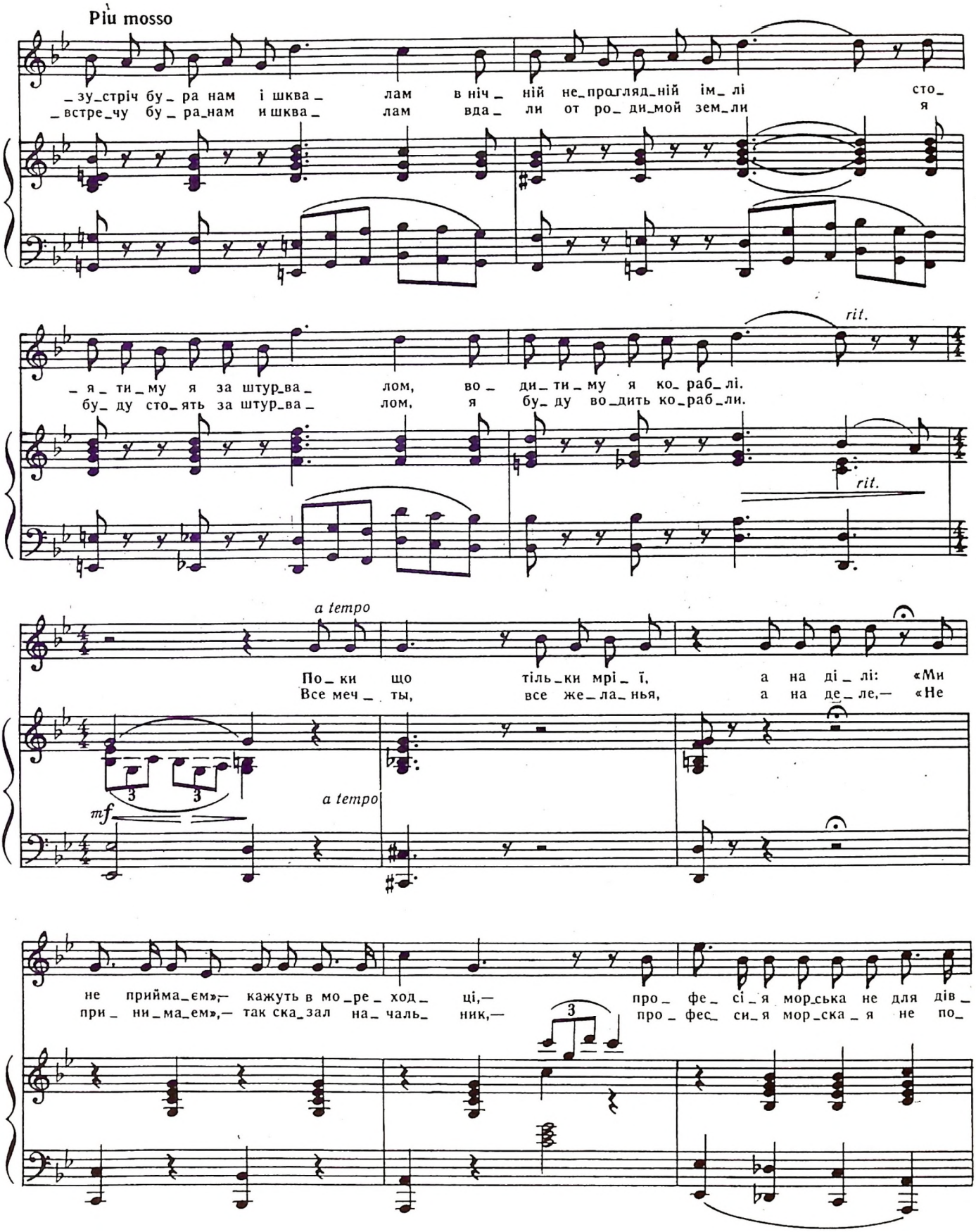
АРИЯ ВЕРЫ

Из оперетты «Девушка и море»

Слова *Д. Шевцова*

Meno mosso
хлоп_ці, як я щи_ро заз_дрю вам! Не_ ма_ є пе_ре_пон для
_бя_та, как я вам за_ ви_ ду_ю! За_ чем дев_чонкой ро_ди_
вас. Дів_ ча_тонь_ка, ну хто це ви_ гадав, щоб не прий_
_лась? Ах. де_вуш_ки, ну кто так вы_ думал,— не при_ни_
_ма_ ти в мо_ре_ход_ки нас. Мо_ ре— сти_хі_я мо_
_ма_ ют в мо_ре_ход_ки нас. Мо_ ре— сти_хи_я мо_
_я; мо_ ре, ти мрі_я мо_ я. На_
_я, мо_ ре— родны_е кра_ я. На_

Più mosso
_зу_стріч бу_ра нам і шква_ лам в ніч_ ній не_про_гляд_ній ім_ лі сто_
_встре_чу бу_ра_нам и шква_ лам вда_ ли от ро_ ди_мой зем_ли я
rit.
_я_ти_му я за штур_ва_ лом, во_ ди_ти_му я ко_раб_лі.
бу_ду сто_ять за штур_ва_ лом, я бу_ду во_дить ко_раб_ли.
rit.
a tempo
По_ки що тіль_ки мрі_ї, а на ді_лі: «Ми
Все меч_ ты, все же_ла_нья, а на де_ле,— «Не
mf
a tempo
не прийма_єм»,— кажуть в мо_ре_ход_ ці,— про_ фе_ сі_я мор_ська не для дів_
при_ ни_ма_єм»,— так ска_зал на_ чаль_ ник,— про_ фес_ си_я мор_ска_я не по_

_чат, як _ би вас ма_ма на_ро_ди_ла хлоп_ цем, то_ді у
вас, дру_ го_ е де_ло, ес_ли ббы_ли пар_ нем...» Так це_лый
rit.
нас мог_ли би вас нав_ чать».
год, и каж_дый раз от_ каз.
Ой //_я.
Ре_ //_я.
rit.
Мо_ ре— ме_та мо_ їх мрій,
Мо_ ре вле_чет ме_ня вдаль,
ра_ дість і смуток на_
мо_ ре— мечта и пе_
accel.
_дій.
_чаль.
accel.

Tempo I
rit.
Так хо_чу я, щоб ви по_ві_ ри_ ли, що в де_ в'ят_
Мне хочет_ся, чтоб вы пове_ ри_ ли, что в де_ вят_
rit.
над цять мож_на шлях о_брать. Я все вже доб_ре пе_ре_ ві_ рила, ким
над цать мож_но твер_ до знать, ка_ ко_ю ме_рой жизнь от_ ме_ ривать, и
у житті я му_шу стать, я все вже доб_ре, пе_ре_ ві_ рила і
кем ты хочешь в жизни стать, ка_ ко_ю ме_рой жизнь от_ ме_ ривать, и
мо_жу шлях собі о_ брать.
кем ты хочешь в жиз_ ни стать.
f

Так хочу я, щоб ви повірили,
Що в дев'ятнадцять можна твердо знать,
Про що невтомно серце мріяло,
І ким в житті ти мусиш стать.

Ой хлопці, як я щиро заздрю вам!
Немає перепон для вас.
Дівчатонька, ну хто це вигадав,
Щоб не приймати в мореходки нас.

Море — стихія моя; море, ти мрія моя!
Назустріч буранам і шквалам
В нічній непроглядній імлі
Стоятиму я за штурвалом,
Водитиму я кораблі.
Поки що тільки мрії, а на ділі:
«Ми не приймаєм, — кажуть в мореходці, —
Професія морська не для дівчат,
Якби вас мама народила хлопцем,
Тоді у нас могли би вас навчать».

Ой хлопці, як я щиро заздрю вам!
Немає перепон для вас.
Дівчатонька, ну хто це вигадав,
Щоб не приймати в мореходки нас?

Море — стихія моя, море, ти мрія моя.
Море — мета моїх мрій, радість і смуток надій.
Так хочу я, щоб ви повірили,
Що в дев'ятнадцять можна шлях обрать.
Я все вже добре перевірила,
Ким у житті я мушу стать,
Я все вже добре перевірила
І можу шлях собі обрать.

Мне хочется, чтоб вы поверили,
Что в девятнадцать можно твердо знать,
Какою мерой жизнь отмеривать
И кем ты должен в жизни стать.

Ребята, как я вам завидую!
Зачем девчонкой родилась?
Ах, девушки, ну кто так выдумал, —
Не принимают в мореходки нас.

Море — стихия моя, море — родные края.
Навстречу буранам и шквалам
Вдали от родимой земли
Я буду стоять за штурвалом,
Я буду водить корабли.
Все мечты, все желанья, а на деле:
«Не принимаем — говорит начальник, —
Профессия морская не по вас,
Другое дело, если б были парнем...»
Так целый год и каждый раз отказ.

Ребята, как я вам завидую!
Зачем девчонкой родилась?
Ах, девушки, ну кто так выдумал, —
Не принимают в мореходки нас.

Море — стихия моя, море — родные края.
Море влечет меня вдаль, море—мечта и печаль.
Мне хочется, чтоб вы поверили,
Что в девятнадцать можно твердо знать,
Какою мерой жизнь отмеривать
И кем ты хочешь в жизни стать.

ДУЕТ ВІРИ І ЮРИ

З оперети «Дівчина і море»

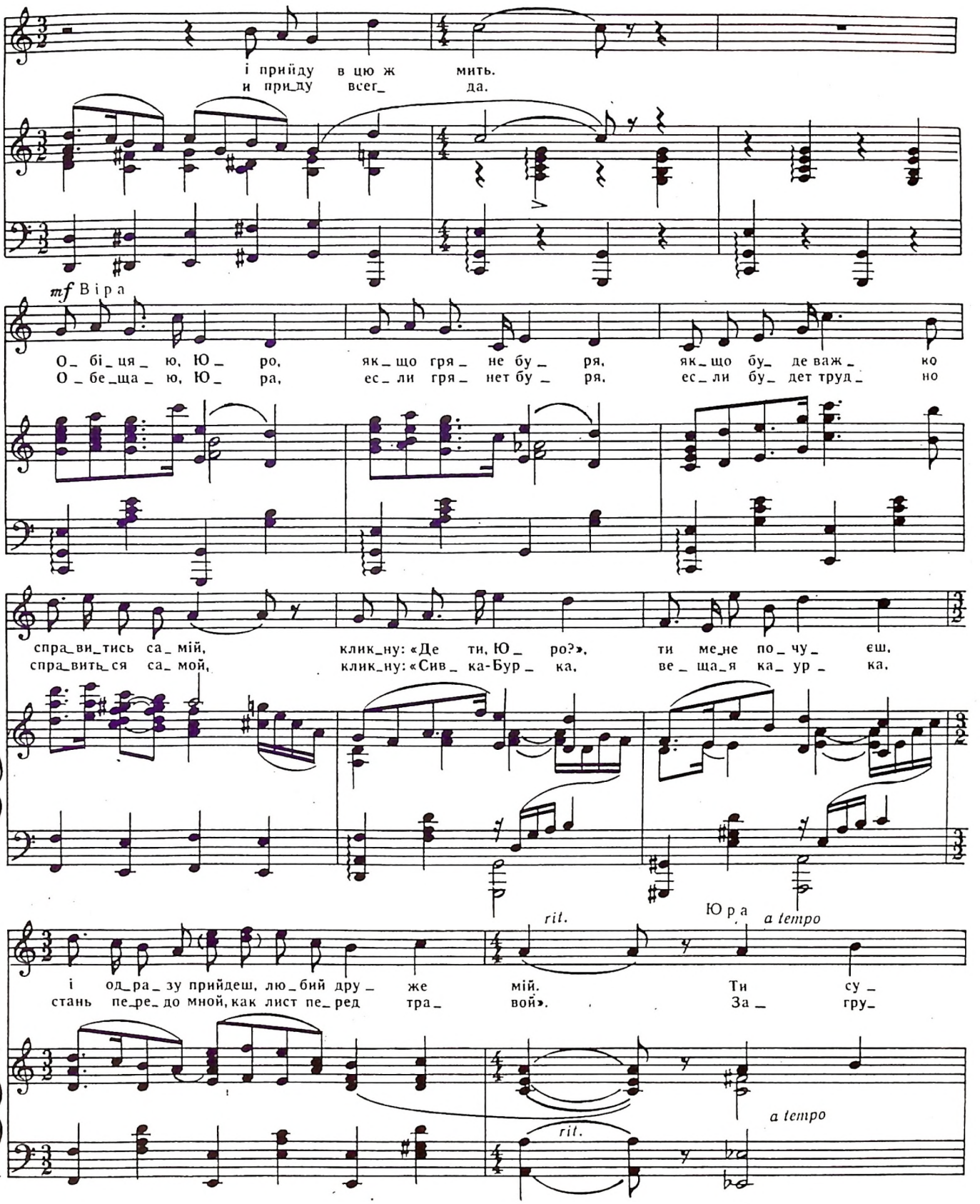
Слова *Д. Шевцова*

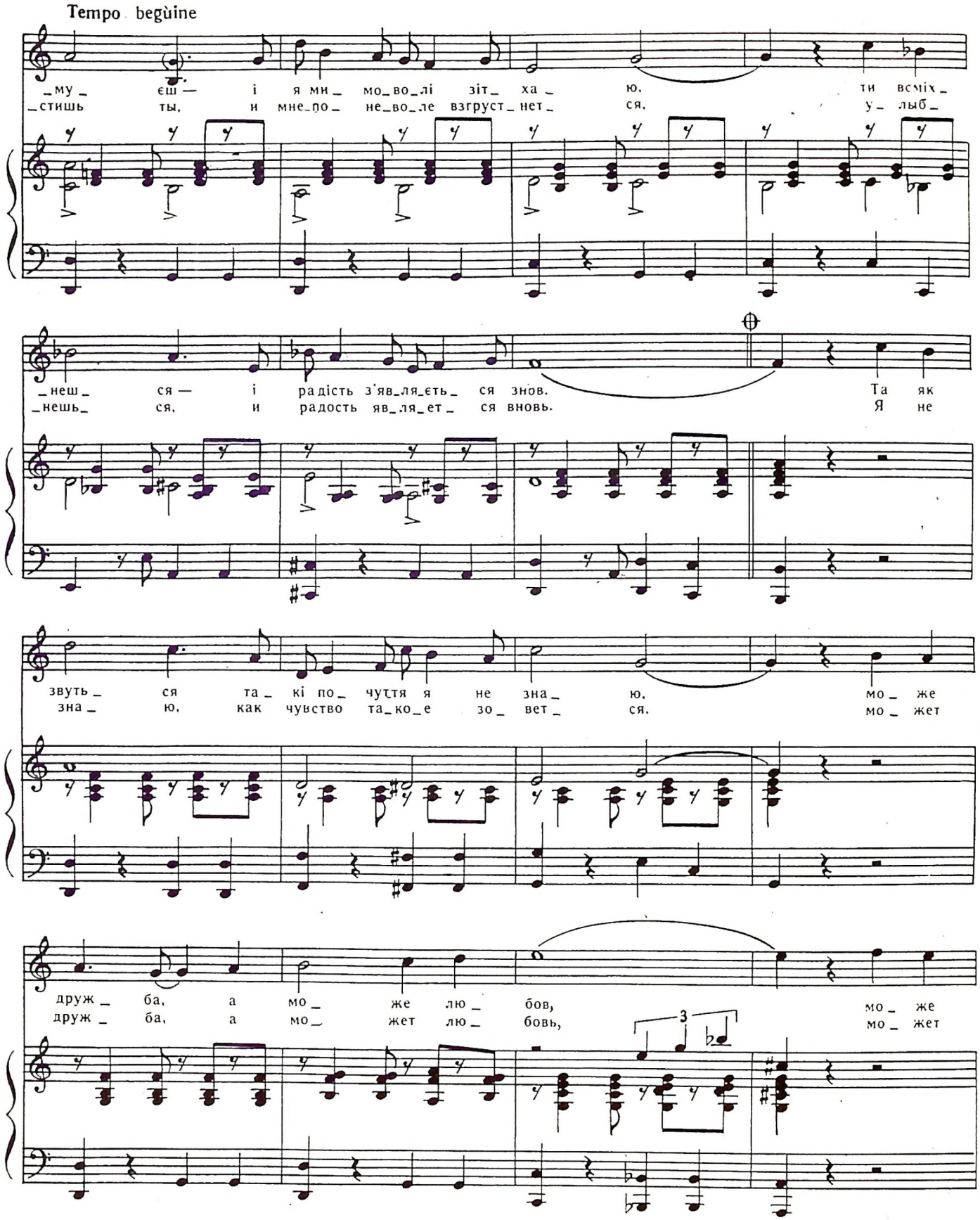
ДУЭТ ВЕРЫ И ЮРЫ

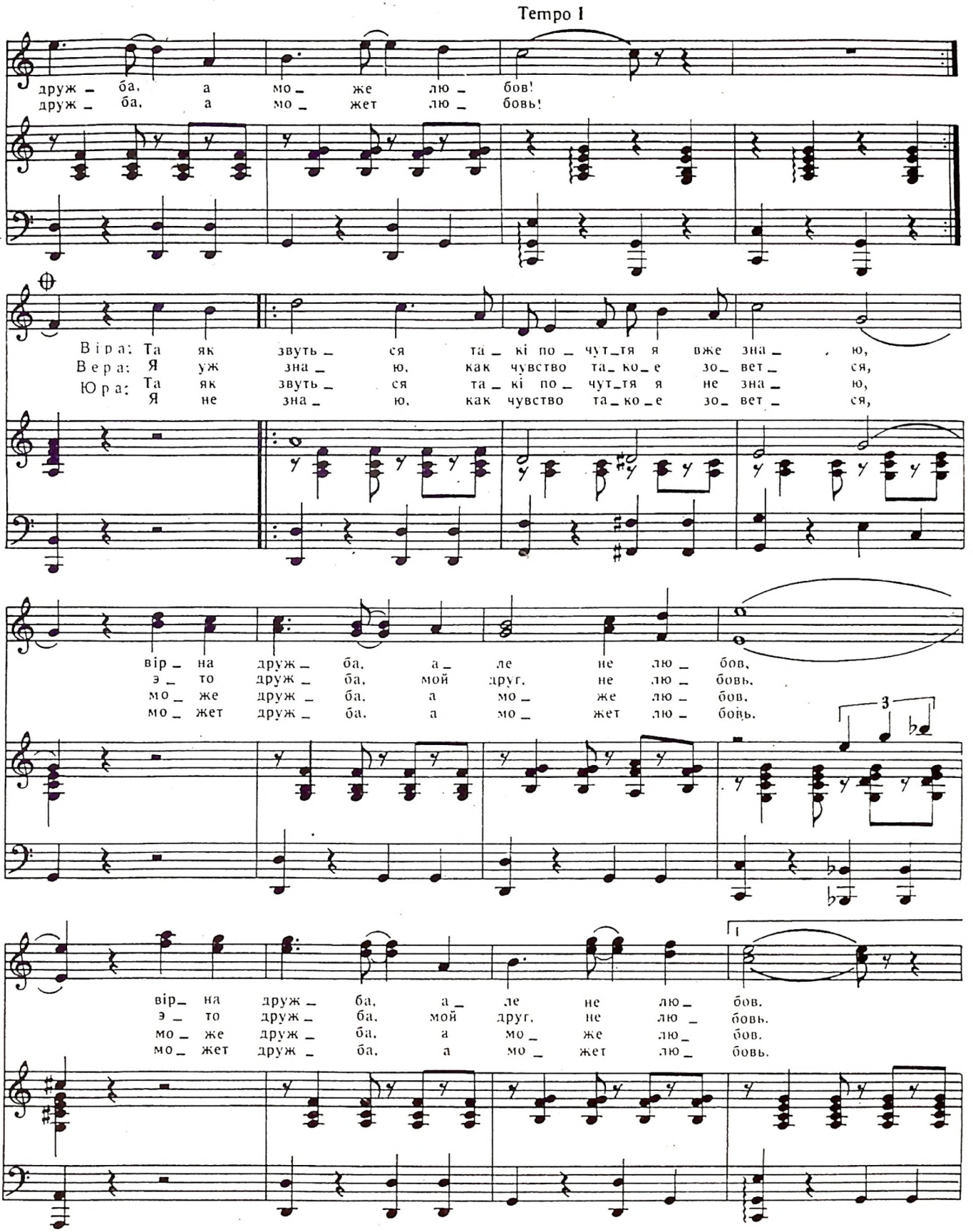
Из оперетты «Девушка и море»

Слова *Д. Шевцова*

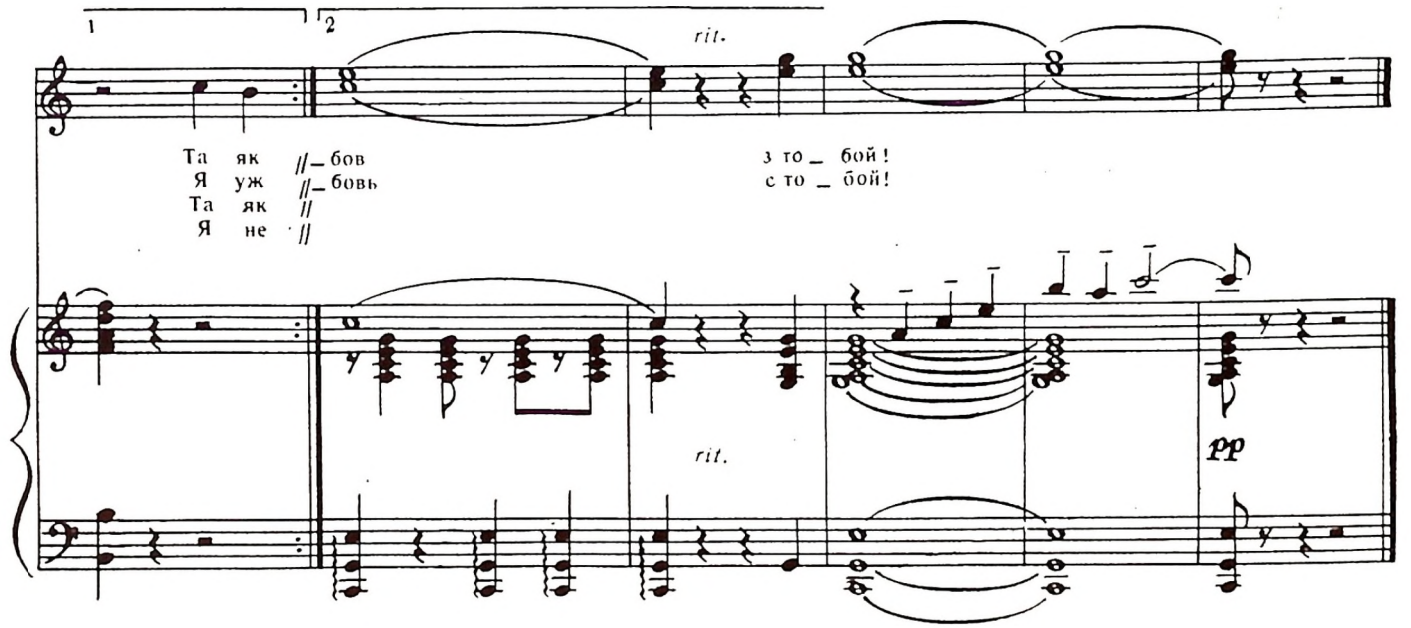

і прийду в цю ж мить.
и приду всег_ да.
mf Віра
О_ бі_ця_ ю, Ю_ ро, як_що гря_ не бу_ ря, як_що бу_ де важ_ ко
О_ бе_ща_ ю, Ю_ ра, ес_ли гря_ нет бу_ ря, ес_ли бу_ дет труд_ но
спра_ви_тись са_ мій, клик_ну: «Де ти, Ю_ ро?», ти ме_не по_чу_ єш,
спра_вить_ся са_ мой, клик_ну: «Сив_ка-Бур_ ка, ве_ща_я ка_ур_ ка,
rit.
Юра
a tempo
і од_ра_ зу прийдеш, лю_бий дру_ же мій. Ти су_
стань пе_ре_ до мной, как лист пе_ред тра_ вой». За_ гру_
a tempo
rit.

Tempo begùine
_му_ єш — і я ми_ мо_во_лі зіт_ ха_ ю, ти всміх_
_стишь ты, и мне_по_ не_во_ле взгруст_нет_ ся, у_ лыб_
неш ся — і радість з'яв_ля_єть_ ся знов. Та як
нешь ся, и радость яв_ля_ет_ ся вновь. Я не
звуть_ ся та_ кі по_ чуття я не зна_ ю, мо_ же
зна_ ю, как чувство та_ко_е зо_ вет_ ся, мо_ жет
друж_ ба, а мо_ же лю_ бов, мо_ же
друж_ ба, а мо_ жет лю_ бовь, мо_ жет
3

Tempo I
друж_ба, а мо_же лю_бов!
друж_ба, а мо_жет лю_бовь!
Віра: Та як звуть_ся та_кі по_чут_тя я вже зна_ю,
Вера: Я уж зна_ю, как чувство та_ко_е зо_вет_ся,
Юра: Та як звуть_ся та_кі по_чут_тя я не зна_ю,
Я не зна_ю, как чувство та_ко_е зо_вет_ся,
вір_на друж_ба, а_ле не лю_бов,
э_то друж_ба, мой друг, не лю_бовь,
мо_же друж_ба, а мо_же лю_бов,
мо_жет друж_ба, а мо_жет лю_бовь.
3
1
вір_на друж_ба, а_ле не лю_бов.
э_то друж_ба, мой друг, не лю_бовь.
мо_же друж_ба, а мо_же лю_бов.
мо_жет друж_ба, а мо_жет лю_бовь.

1
2
rit.
Та як //– бов
Я уж //– бовь
Та як //
Я не //
з то – бой!
с то – бой!
rit.
pp

Юра

Обіцяй-но, Віро, тільки чесно, щиро,
Якщо, наче вихор, горе налетить,
Кликни: «Де ти, Юро»,— я розвію бурю,
Де б не був, почую і прийду в цю ж мить.

Віра

Обіцяю, Юро, якщо гряне буря,
Якщо буде важко справитись самій,
Кликну: «Де ти, Юро»,— ти мене почуєш,
І одразу прийдеш, любий друже мій.

Юра

Ти сумуєш — і я мимоволі зітхаю,
Ти всміхнешся — і радість з'являється знов.
Та як звуться такі почуття, я не знаю,
Може, дружба, а може, любов.

Віра

Юро, я не криюсь — ти моя надія,
Дружня допомога, начебто маяк.
Став ти мені братом, я не винувата,
Що любить інакше не змогла ніяк.

Юра

От і добре, згода, тільки нагороди
Я не потребую, ти це зрозумій.
Та чомусь без тебе завжди хмарне небо,
А з тобою, друже, вічно день ясний.
Ти сумуєш — і я мивоволі зітхаю,
Ти всміхнешся — і радість з'являється знов.

Віра

Та як звуться такі почуття, я вже знаю.
Вірна дружба, але не любов.

Разом

Юра

Та як звуться такі почуття я не знаю.
Може, дружба, а може, любов.

Юра

Обещай мне, Вера, честно, откровенно,
Если постучится в дом к тебе беда,
Кликнуть: «Сивка-Бурка, появися, Юрка», —
Я тебя услышу и приду всегда.

Вера

Обещаю, Юра, если грянет буря,
Если будет трудно справиться самой,
Кликну: «Сивка-Бурка, вещая каурка,
Стань передо мной, как лист перед травой».

Юра

Загрустишь ты — и мне поневоле взгрустнется,
Улыбнешься — и радость является вновь.
Я не знаю, как чувство такое зовется,
Может, дружба, а может, любовь.

Вера

У меня, как прежде, на тебя надежда,
Дружеская помощь, это не пустяк.
Только, знаешь, я-то в том не виновата,
Полюбить иначе не могу никак.

Юра

Вера, мне не надо никакой награды,
Я ведь так, по дружбе, и от всей души!
Почему-то скверно без тебя мне, Вера,
А с тобою даже бури хороши.
Загрустишь ты — и мне поневоле взгрустнется,
Улыбнешься — и радость является вновь.

Вера

Я уж знаю, как чувство такое зовется.
Это дружба, мой друг, не любовь.

Вместе

Юра

Я не знаю, как чувство такое зовется.
Может, дружба, а может, любовь.

ДУЕТ ЯРИНИ І ЗІНОВІЯ

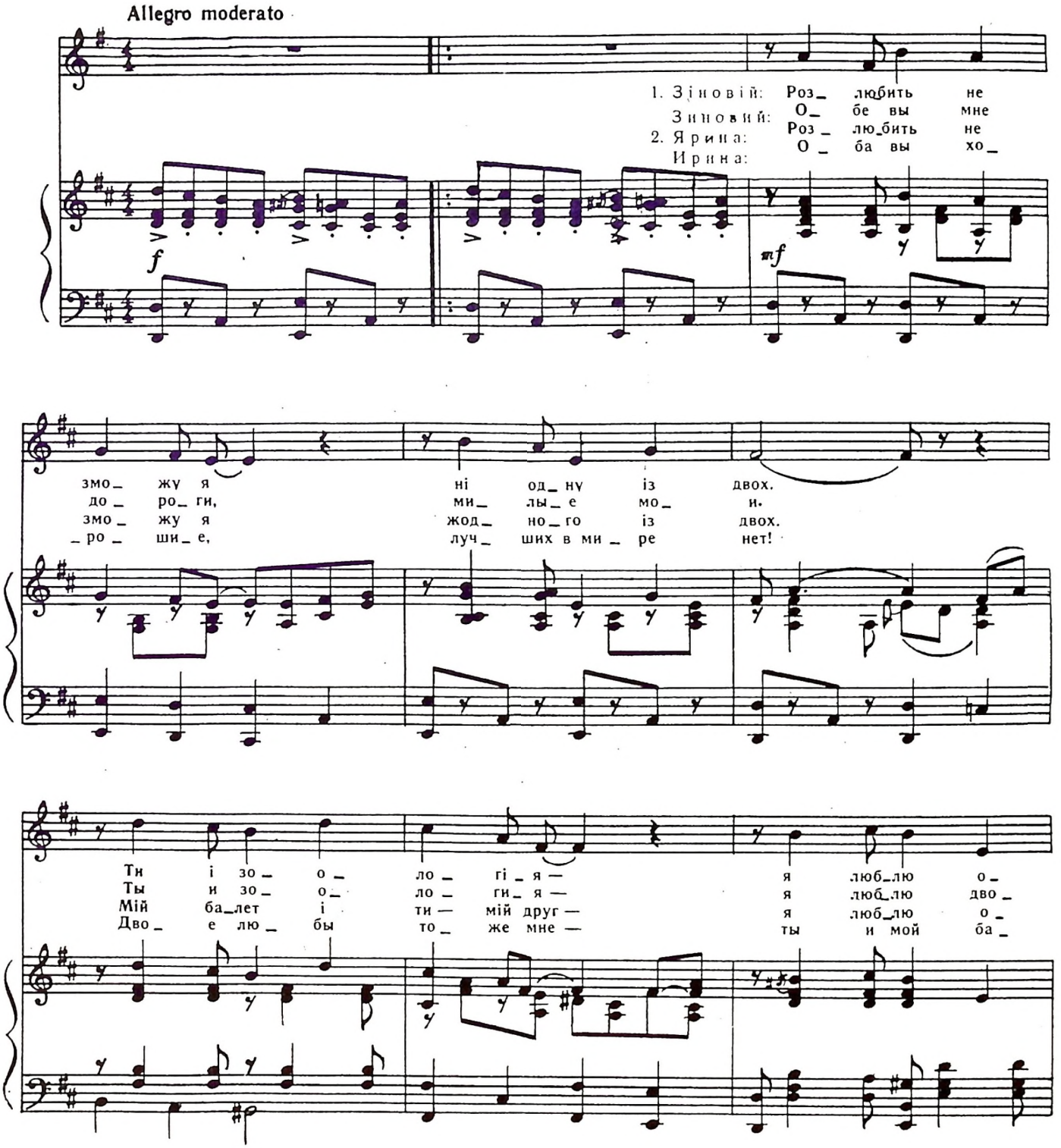
З оперети «Дівчина і море»

Слова *Д. Шевцова*

ДУЭТ ИРИНЫ И ЗИНОВИЯ

Из оперетты «Девушка и море»

Слова *Д. Шевцова*

_бох.
_их.
_бох.
_лет.
1. Зіновій: Пе_ре_ва_гу тре_ба вже
Зиновий: На_до пред_поч_те_ни_е
2. Ярина: Пе_ре_ва_гу тре_ба вже
Ирина: Что за у_вле_че_ни_е,
rit.
від_да_вать од_ній,
от_да_вать од_ной,
од_но_му від_дать,
вот уж не пой_му,
роз_бе_ри_ся,
э_то у_вле_
роз_бе_рись, ко_
ну, а пред_поч_
rit.
Зіновій:
Зиновий:
лю_бий мій,
_че_ни_е
_го ж із двох
_те_ни_е
ти в ду_ші сво_їй.
е_ю и_ли мной?
бу_деш ти ко_хать?
от_да_ешь ко_му?
Ви о_
Вы вдво_
2-й купл. Ярина:
Ирина:

Meno mosso
_бо_ є по_ ед_ на_лись в мрі_ю ча_ рів_ ну, тільки
_ем со_ е_ ди_ни_лись для ме_ня в од_ но, но про_
mf
про_ шу, щоб не ста_лось, не рев_ нуй, не рев_ нуй. Бу_ду
шу я, сде лай ми_лость, не рев_ нуй, не рев_ нуй, вас дво_
вас о_ бох лю_ би_ ти, буду тіль_ки ва_ ми жи_ ти, тільки
_их я о_ бо_ жа_ ю, вас дво_их я и_ зу_ ча_ ю, только
з ва_ ми ща_стя я в жит_ті знай_ ду, тіль_ки
с ва_ ми сча_стье в жиз_ни я най_ ду, толь_ко

Tempo I
з ва_ми щас_тя я в жит_ті знай_ ду.
с ва_ми сча_стье в жиз_ни я най_ ду.
f
Танець
Танец
Allegretto
ff

ПІСНЯ КАТЕРИНИ

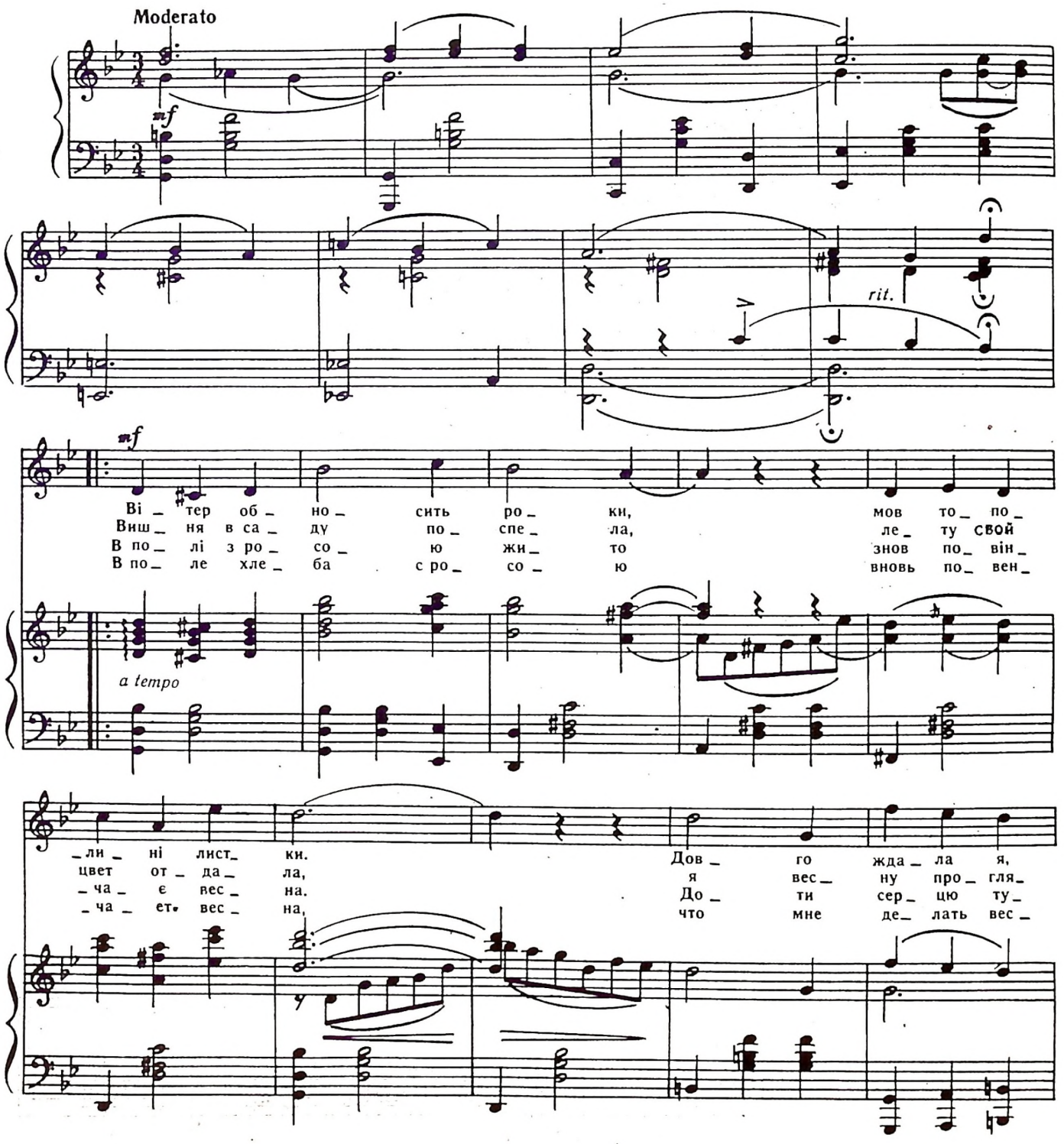
З оперети «Весь світ і навіть більше»

Лібретто *І. Шведова*
Слова *В. Юхимовича*

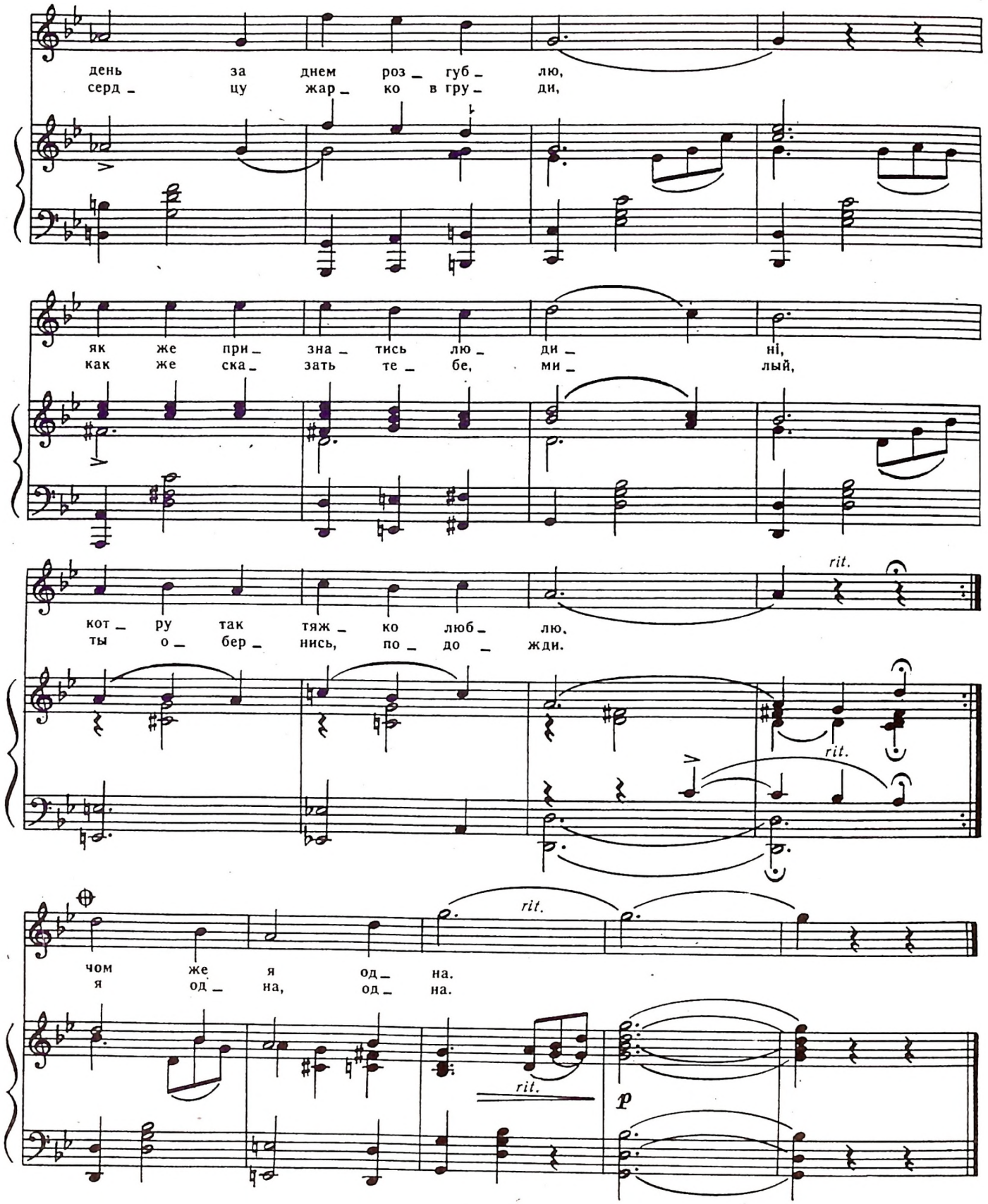
ПЕСНЯ КАТЕРИНЫ

Из оперетты «Весь мир и даже больше»

Либретто *И. Шведова*
Слова *В. Юхимовича*
Перевод с украинского *В. Бескаравайного*

до _ ки зій _ дуть _ ся стеж _
_де _ ла — все те _ бя жда _
_жи _ ти, до _ ки я од _
_но _ ю, ес _ ли я од _
_ки.
_ла.
_на.
_на.
Ой не _ вже в са _ мо _ ти _ ні
Вновь про _ хо _ дишь ты ми _ мо,

день за днем роз_ губ_ лю,
серд_ цу жар_ ко в гру_ ди,
як же при_ зна_ тись лю_ ди_ ні,
как же ска_ зать те_ бе, ми_ лый,
кот_ ру так тяж_ ко люб_ лю,
ты о_ бер_ нись, по_ до_ жди.
rit.
rit.
чом же я од_ на.
я од_ на, од_ на.
rit.
rit.
p

ДУЕТ КАТЕРИНИ СІЧКО І ГРИГОРІЯ ВІТРА

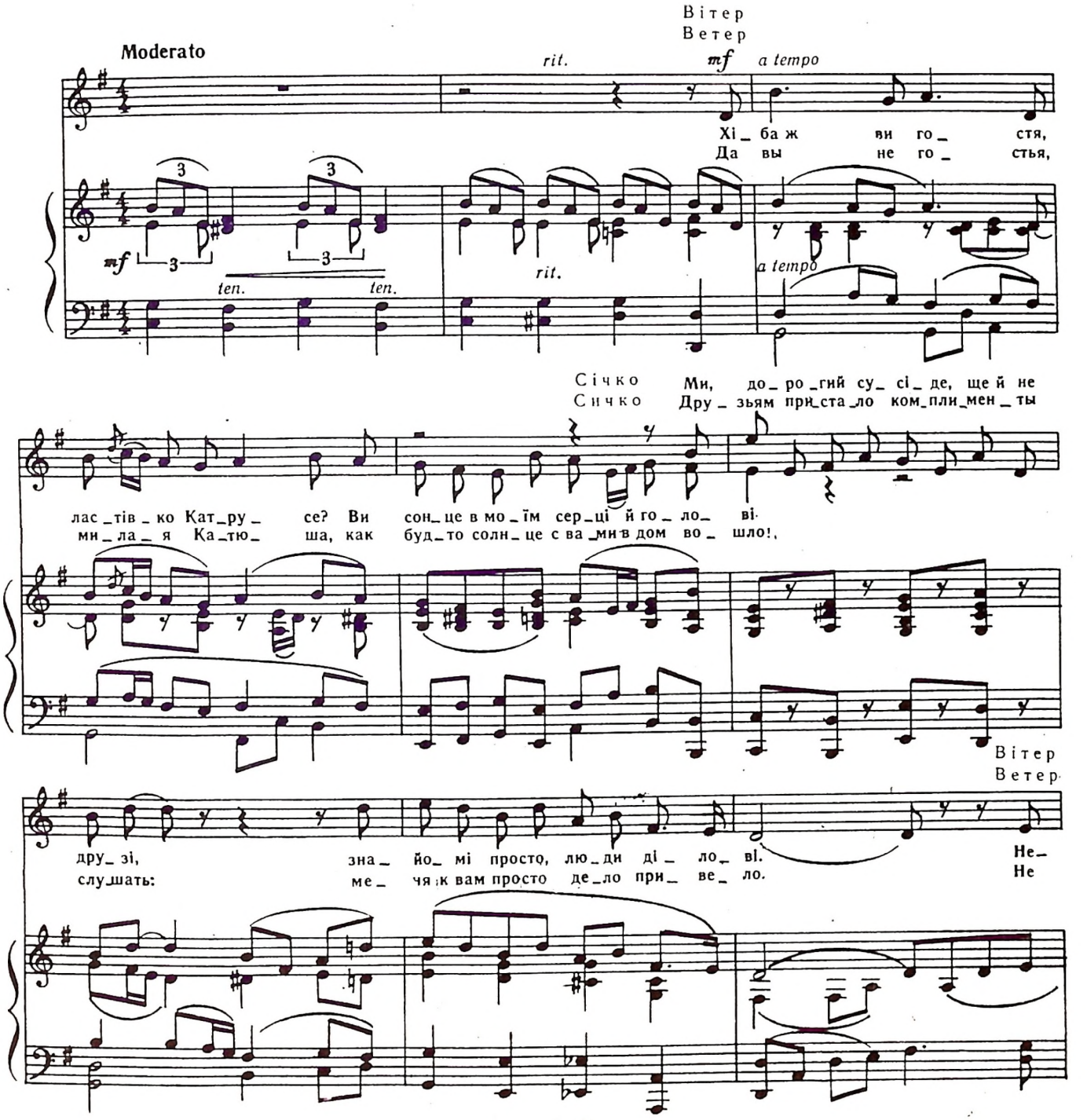
З оперети «Весь світ і навіть більше»

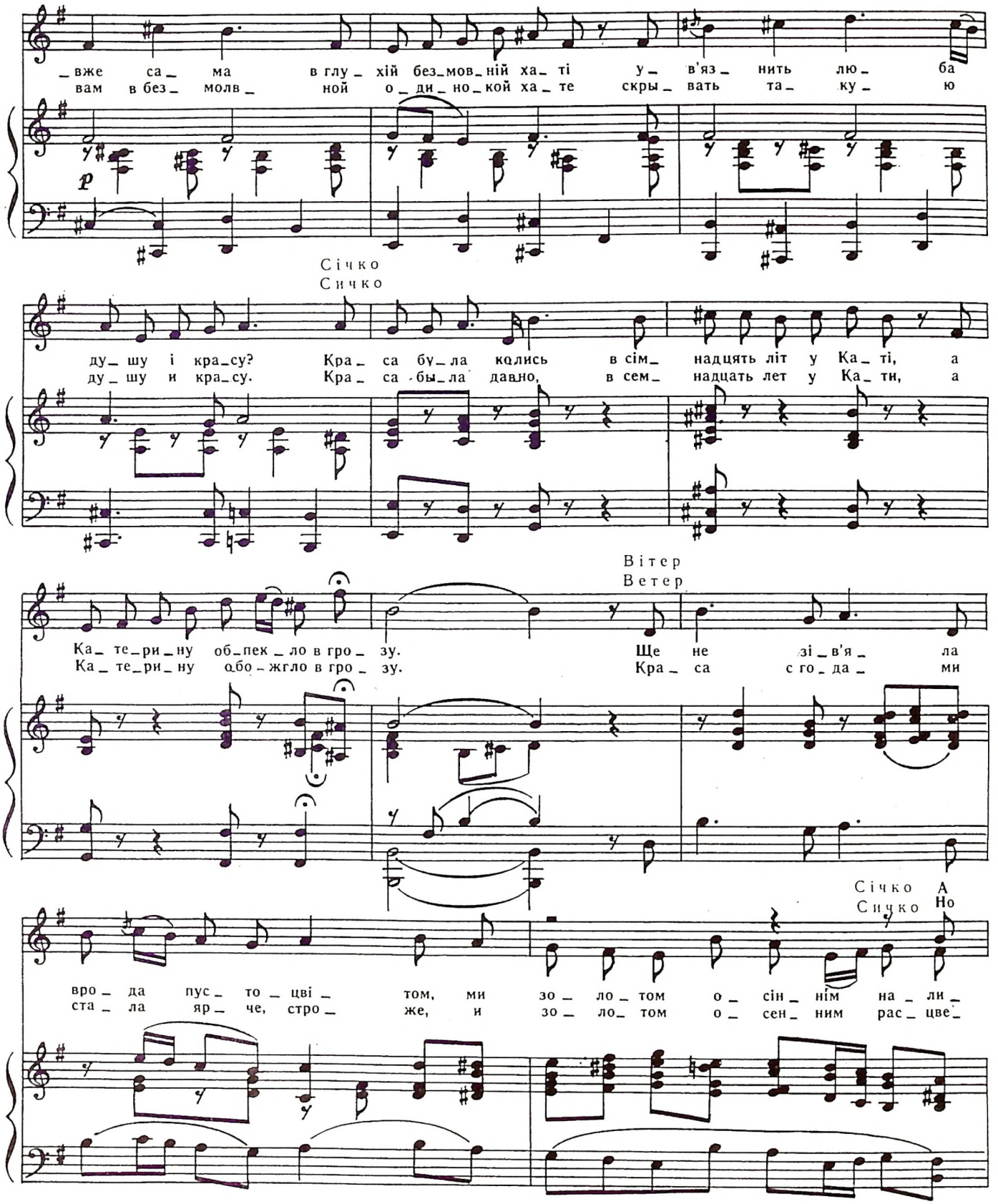
Лібретто *І. Шведова*
Слова *В. Юхимовича*

ДУЭТ КАТЕРИНЫ СИЧКО И ГРИГОРИЯ ВЕТРА

Из оперетты «Весь мир и даже больше»

Либретто *И. Шведова*
Слова *В. Юхимовича*
Перевод с украинского *В. Бескаравайного*

вже са ма в глу_ хій без_мов_ній ха_ ті у_ в'яз_ нить лю_ ба
вам в без_ молв_ ной о_ди_но_кой ха_те скры_ вать та_ ку_ ю
p
Січко
Сичко
ду_ шу і кра_су? Кра_ са бу_ла колись в сім_ надцять літ у Ка_ ті, а
ду_ шу и кра_су. Кра_ са бы_ла давно, в сем_ надцать лет у Ка_ ти, а
Вітер
Ветер
Ка_ те_ри_ну об_пек_ло в гро_ зу. Ще не зі_в'я_ ла
Ка_ те_ри_ну обо_жгло в гро_ зу. Кра_ са с го_да_ ми
Січко А
Сичко Но
вро_ да пус_ то_ цві_ том, ми зо_ ло_ том о_ сін_ нім на_ ли_
ста_ ла яр_ че, стро_ же, и зо_ ло_ том о_ сен_ ним рас_ цве_

як же, Гри_цю, з о_ се_ ні ми вий_ дем
э_ та о_сень вряд ли нам по_ мо_ жет

_лись.
_ла.

на ту вес_ну, що нам цві_ла ко_
вер_ нуть вес_ну, ко_то_ра_ я про_

Вітер Може й справді, Катерино Дмитрівно, постаріли ми, не помітивши, не встигши пожити? Ні, не вірю,
Ветер не хочу вірити!
А может, и вправду, Катюша, постарели мы, не заметив, не успев пожить, как следует? Нет, не верю
не хочу верить!

rit.

_лись?
_шла.

rit.

rit.

a tempo

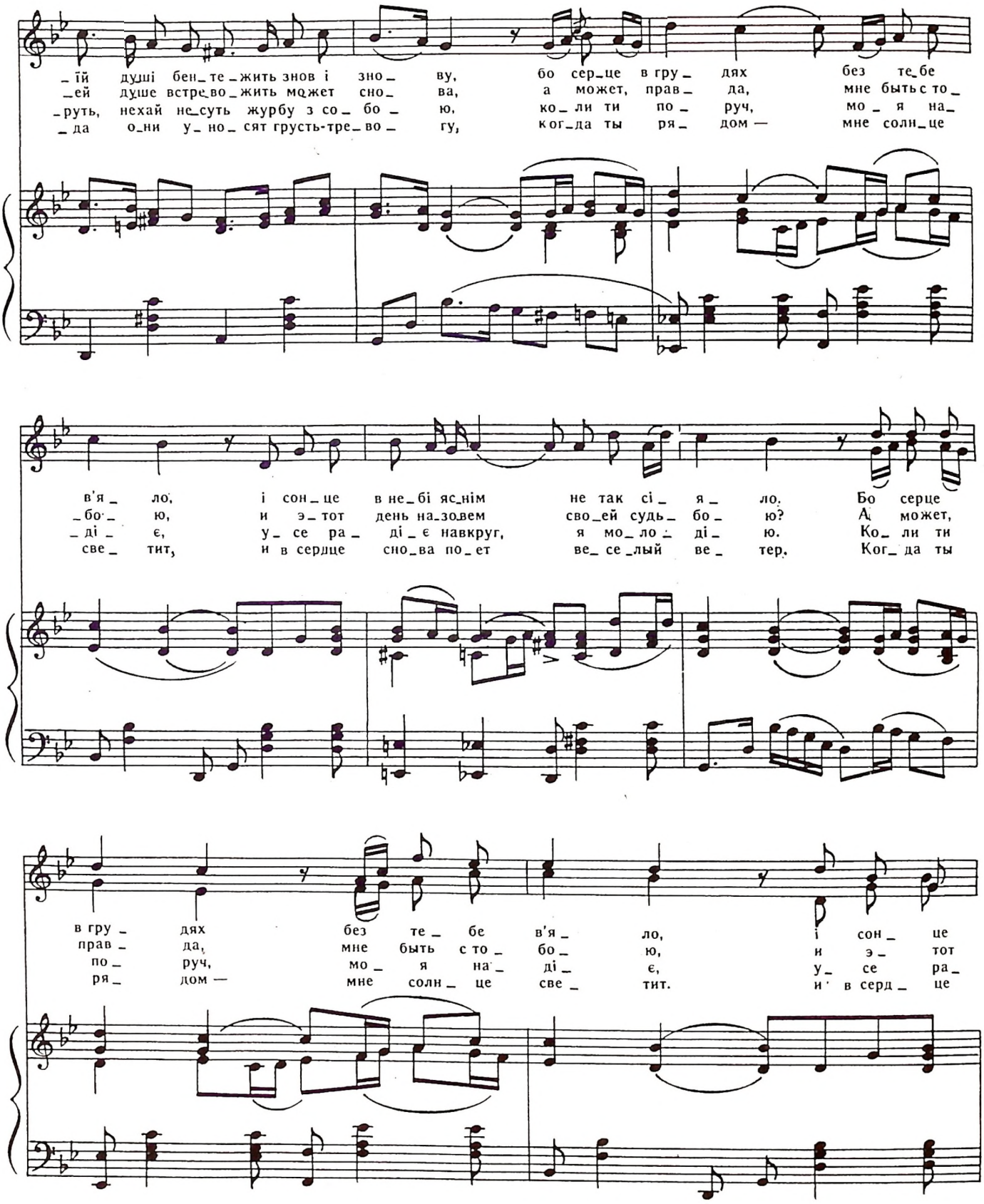
Січко Теп_ло тво_
Сичко Теп_ло тво_

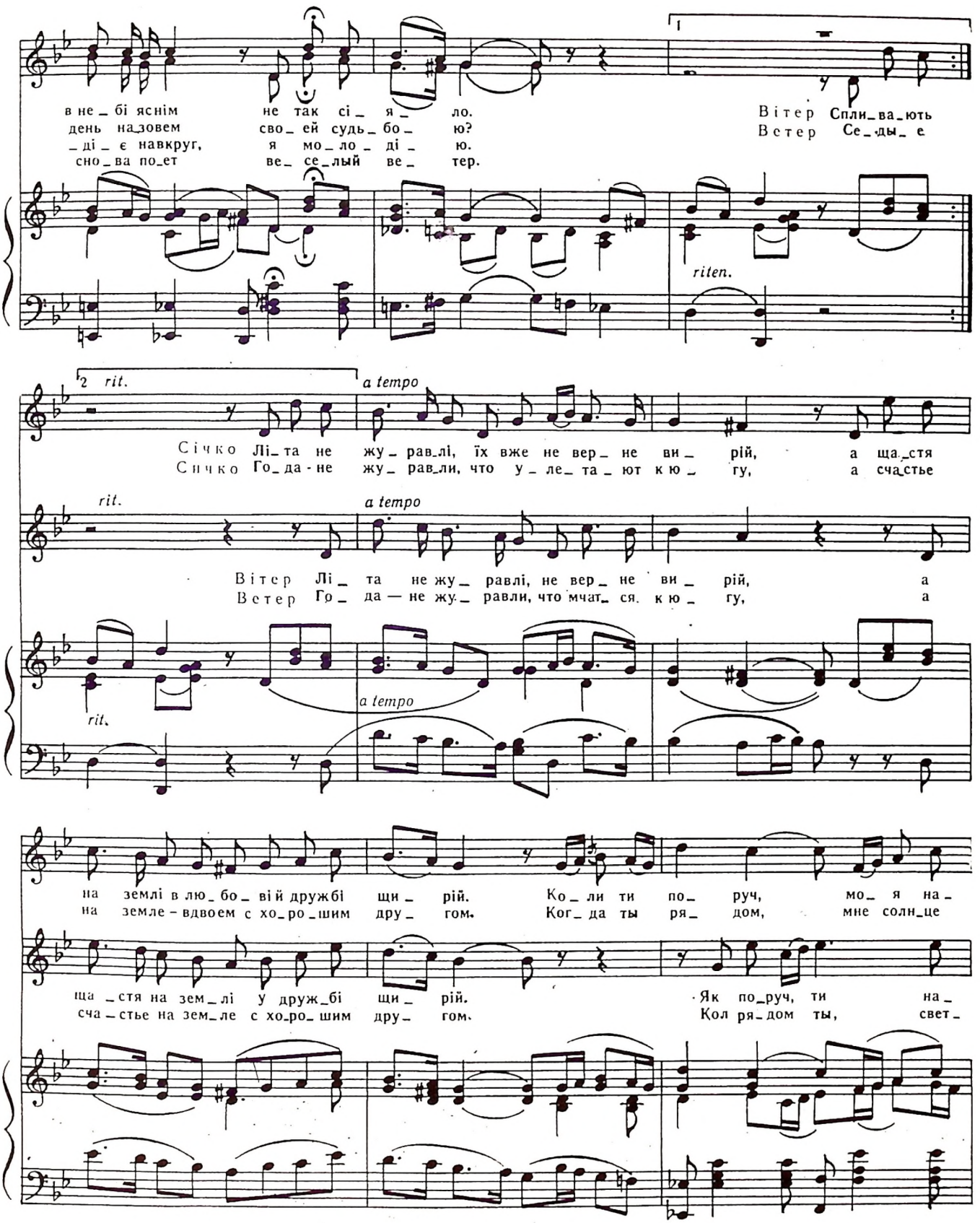
їх о_чей і кож_не щи_ре сло_ во вес_ну в мо_
их о_чей и лас_ко_во_ е сло_ во вес_ну в мо_

Вітер хма_ри в дальню путь над го_ ло_во_ ю, не_хай бе_
Ветер ту_ чи со_ би_ра_ют_ся в до_ро_ гу, пусть на_всег_

f *p*

a tempo

_їй душі бен_те_жить знов і зно_ ву, бо сер_це в гру_ дях без те_бе
_ей душе встре_во_жить может сно_ ва, а может, прав_ да, мне быть с то_
_руть, нехай не_суть журбу з со_ бо_ ю, ко_ли ти по_ руч, мо_ я на_
_да о_ни у_ но_ сят грусть-тре_во_ гу, ког_да ты ря_ дом — мне солн_це
в'я_ ло, і сон_це в не_бі яс_нім не так сі_ я_ ло. Бо серце
_бо_ ю, и э_тот день на_зовем сво_ей судь_ бо_ ю? А может,
_ді_ є, у_ се ра_ ді_є навкруг, я мо_ло_ ді_ ю. Ко_ли ти
све_ тит, и в сердце сно_ва по_ет ве_ се_лый ве_ тер. Ког_да ты
в гру_ дях без те_ бе в'я_ ло, і сон_ це
прав_ да, мне быть с то_ бо_ ю, и э_ тот
по_ руч, мо_ я на_ ді_ є, у_ се ра_
ря_ дом — мне солн_ це све_ тит. и в серд_ це

в не_бі яснім не так сі_я_ло.
день назовем сво_ей судь_бо_ю?
_ді_є навкруг, я мо_ло_ді_ю.
сно_ва по_ет ве_се_лый ве_тер.
Вітер Спли_ва_ють
Ветер Се_ды_е
riten.
2 rit.
a tempo
Січко Лі_та не жу_рав_лі, їх вже не вер_не ви_рій, а ща_стя
Січко Го_да-не жу_рав_ли, что у_ле_та_ют к ю_гу, а сча_стье
rit.
a tempo
Вітер Лі_та не жу_равлі, не вер_не ви_рій, а
Ветер Го_да — не жу_равли, что мчат_ся. к ю_гу, а
rit.
a tempo
на землі в лю_бо_вій дружбі щи_рій. Ко_ли ти по_руч, мо_я на_
на земле – вдвоем с хо_ро_шим дру_гом. Ког_да ты ря_дом, мне солн_це
ща_стя на зем_лі у друж_бі щи_рій. Як по_руч, ти на_
сча_стье на зем_ле с хо_ро_шим дру_гом. Кол ря_дом ты, свет_

_ді_ є, у_ се ра_ ді_ є навкруг, я мо_ ло_ ді_ ю, ко_ ли ти
све_ тит, и в сердце сно_ва по_ет ве_ се_лый ве_ тер, ког_да ты
_ді_ є, ра_ ді_ є все, я мо_ ло_ ді_ ю, ко_ ли ти
_ло мне по ет в ду_ше ве_ се_лый ве_ тер, ког_да ты
по_ руч, мо_ я на_ ді_ є, у_ се ра_ ді_ є навкруг, я мо_ ло_
ря_ дом, мне солн_це све_ тит, и в сердце сно_ва поет ве_ се_лый
по_ руч, мо_ я на_ ді_ є, у_ се ра_ ді_ є навкруг, я мо_ ло_
ря_ дом — мне солн_це све_ тит, и в сердце сно_ва поет ве_ се_лый
rit.
_ді_ ю.
ве_ тер.
rit.
_ді_ ю.
ве_ тер.
rit.
rit.
p

40728

ЗМІСТ

Арія Мар'яни. З оперети «Бажаємо щастя». Слова О. Галабутської 2

Аріозо Сергія. З оперети «Бажаємо щастя». Слова О. Галабутської 8

Арія Сергія. З оперети «Бажаємо щастя». Слова О. Галабутської 11

Дует Оксани та Івана. З оперети «Бажаємо щастя». Слова О. Галабутської, С. Цвіка 16

Дует Харитини Семенівни і Ксенофонта Аристарховича. З оперети «Бажаємо щастя». Слова О. Галабутської, С. Цвіка 22

Арія Маші. З оперети «Гість із Відня». Слова В. Васильєва, Л. Солошина 29

Тюльпани. Пісня Жанни. З оперети «Гість із Відня». Слова В. Васильєва, Л. Солошина 33

Дует Жанни та Шенауера. З оперети «Гість із Відня». Слова В. Васильєва, Л. Солошина 37

Арія Віри. З оперети «Дівчина і море». Слова Д. Шевцова 42

Дует Віри і Юри. З оперети «Дівчина і море». Слова Д. Шевцова 48

Дует Ярини і Зіновія. З оперети «Дівчина і море». Слова Д. Шевцова 54

Пісня Катерини. З оперети «Весь світ і навіть більше». Лібретто І. Шведова. Слова В. Юхимовича 58

Дует Катерини Січко і Григорія Вітра. З оперети «Весь світ і навіть більше». Лібретто І. Шведова. Слова В. Юхимовича 61

СОДЕРЖАНИЕ

Ария Марьяны. Из оперетты «Желаем счастья». Слова О. Галабутской, русский текст Н. Рубана 2

Ариозо Сергея. Из оперетты «Желаем счастья». Слова О. Галабутской, русский текст Н. Рубана 8

Ария Сергея. Из оперетты «Желаем счастья». Слова О. Галабутской 11

Дуэт Оксаны и Ивана. Из оперетты «Желаем счастья». Слова О. Галабутской, С. Цвика 16

Дуэт Харитины Семеновны и Ксенофонта Аристарховича. Из оперетты «Желаем счастья». Слова О. Галабутской, С. Цвика 22

Ария Маши. Из оперетты «Гость из Вены». Слова В. Васильева, Л. Солошина 29

Тюльпаны. Песня Жанны. Из оперетты «Гость из Вены». Слова В. Васильева, Л. Солошина 33

Дуэт Жанны и Шенауэра. Из оперетты «Гость из Вены». Слова В. Васильева, Л. Солошина 37

Ария Веры. Из оперетты «Девушка и море». Слова Д. Шевцова 42

Дуэт Веры и Юры. Из оперетты «Девушка и море». Слова Д. Шевцова 48

Дуэт Ирины и Зиновия. Из оперетты «Девушка и море». Слова Д. Шевцова 54

Песня Катерины. Из оперетты «Весь мир и даже больше». Либретто И. Шведова. Слова В. Юхимовича, перевод с украинского В. Бескаравайного 58

Дуэт Катерины Сичко и Григория Ветра. Из оперетты «Весь мир и даже больше». Либретто И. Шведова. Слова В. Юхимовича, перевод с украинского В. Бескаравайного 61

84 коп.

0874

УКРАИНСКАЯ ОПЕРЕТТА

Выпуск I
Отрывки из оперетт

Цегляра Якова Самойловича

(Текст на украинском и русском языках)

Редактор *Г. Я. Гембера.* Літературний редактор *М. Я. Бахтинський.* Художник *А. И. Пустовіт.* Художній редактор *М. Д. Шапшейн.* Технічний редактор *К. С. Морозова.* Коректори *П. Г. Соловкін, Є. Д. Турчин.* БФ 26144. Темплан № 57 1971 р. Здано на виробництво 30.VI. 1970 р. Підписано до друку 26.V. 1971 р. Формат 84×108¹/₁₆. Папір офсетний № 1. Умовно-друк. арк. 7,14. Обл.-вид. арк. 7,75. Тираж 1000. Зам. 2473. Видавництво «Музична Україна», Київ, Пушкінська, 32. Фабрика офсетного друку № 1 Комітету по пресі при Раді Міністрів УРСР, Київ, вул. Фрунзе, 51-а. Ціна 84 коп.

9—3—2/3
57—71М